

Erdoğan ailesinin milyon dolarlık offshore kazancı

Erdoğan ailesinin, Man Adası ve Malta'da kurduğu şirketler aracılığıyla milyonlarca dolar kazandığı 'Malta Belgeleri'yle ortaya çıkmıştı. Kılıçdaroğlu'nun sunduğu 'belgeler', bu ilişkileri kuran, para transferini yapan bankalardaki resmi işlemlerin bir kısmından oluşuyor. **s.9**

İran'a yönelik uluslararası ambar-goyu delmek gerekçesiyle ABD'de tutuklanan Reza Zarrab, 17-25 Aralık 2013'te düzenlenen yolsuzluk ve rüşvet operasyonunda adı geçen Egemen Bağış ve Zaffer Çağlayan ile kirli ilişkilerini anlattı. **s.10**

Reza Zarrab'tan rüşvet itirafları

Haftalık
Sosyalist
Siyasal Gazete

ISSN 1300-3585

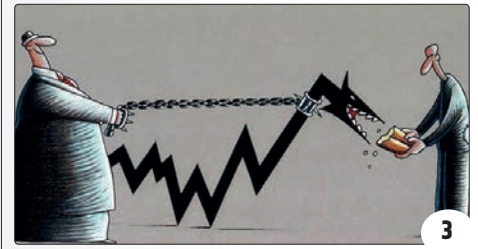
Sayı 2017 / 46
1 Aralık 2017 • 1 TL

Kızıl Bayrak

www.kizilbayrak12.net

Gerici ablukayı kırmak için...

Devrimci bir sınıf hareketi!

Bu kez faturayı kim ödeyecek?

Sermayenin ve devletin karşısına örgütlü bir güç olarak çıkmadığı koşullarda, krizin faturasını ödeyenler bir kez daha işçi ve emekçiler olacaktır.

Taciz ve mobbing nedir? Nasıl mücadele edilmelidir?

Taciz, mobbing gibi uygulamalar kapitalist iş ilişkilerinin yarattığı, insanın bir başka insan tarafından sömürüldüğü koşullarda kendine zemin buluyor.

Almanya'da koalisyon arayışları ve tek program

Alman basını, koalisyonun anlaşamadığı tek ve temel sorunun, "mültecilere yönelik siyaset konusunda uzlaşma sağlanamaması" olduğunu yazdı.

100 yılın çağrısı... Gelecek mutlak sosyalizm!

s.12

Haklarımız, eşitliğimiz ve özgürlüğümüz için mücadeleye!

s.15

Gerici ablukayı kırmak için

Devrimci bir sınıf hareketi!

Her vesileyle reddettiğimiz kapitalizmin alternatifini ortaya koymak, "ajitasyon-propaganda, örgütlenme ve eylem" sürecinin temel bir teması olmalıdır. Zira kapitalizmi eleştiren söylemler kendi başına yeterli değildir. Nitekim TÜSİAD kodamanları, iktidardaki din bezirganları bile zaman zaman bunu yapabilmektedir. Onların eleştirisi, sistemin aksaklıklarını giderip ayakta durmasını sağlamak içindir. Biz ise, burjuva iktidarının yıkılmasının şart olduğunu, kurtuluş için işçi sınıfı iktidarından/sosyalizmden başka bir çıkış yolu bulunmadığını göstermek için eleştiriyoruz. Devrimci öncü müdahalenin temel amacı, kapitalizmin devrimci eleştirisini sınıfın öncü kesimlerine kavratmak, sermaye iktidarını hedefleyen bir bakışla işçilerin örgütlenip eyleme geçmesini sağlamaktır.

Yoğun sömürü, ağır çalışma koşulları, kapitalistlerin kaba ve keyfi dayatmaları vb. sorunlarla boğuşan işçi sınıfı, farklı eylem biçimleriyle bu pervasızlığa tepki gösteriyor. İş bırakma, iş yerini terk etmeme, direniş gibi etkili eylem biçimlerine de yönelen işçiler, yazık ki henüz kapitalistleri taviz vermeye zorlama noktasında yetersizler.

Sınıfın ileri bölüklerinin karşılaştığı zorlanmaların, işçi sınıfının verili bilinç düzeyi ve örgütlenme kapasitesinin sınırlarıyla dolaysız bir bağı var. Mücadele bayrağını yükselten işçiler aynı anda sermayenin pervasızlığına, AKP iktidarının OHAL yasaklarına ve sendika ağalarının kirli oyunlarına karşı direnmek zorunda kalıyorlar. Üç koldan saldıran bu emek düşmanları, işçi sınıfını soluksuz bırakmak için adeta çırpınıyorlar.

Nesnel koşulların ağırlığına sınıf hareketinin zaafı eklenince, emek düşmanı cepheyi dize getirmek zorlaşıyor. Maden işçileri örneğinde olduğu gibi, kararlı bir direniş sergilendiğinde kısmi de olsa geri adım atan sermaye cephesi, ilk fırsatta karşı saldırıya geçebiliyor. Sömürücü sınıfların bu pervasızlığı, işçi sınıfının devrimci gücünü açığa çıkartacak bilinç ve örgütlenme düzeyinin yetersiz olmasından kaynaklanıyor.

SETLERİ SINIFIN DEVRİMCİ EYLEMİ YIKAR

Saldırı furçasına karşı direnmeye çalışan işçi sınıfının aşamadığı gerilikler, kendi ayaklarına dolanıyor. Bu durum, özellikle mücadelenin kritik aşamalarında belirginleşiyor. Sınıfın verili koşullardaki bu açmazı, hem sermayenin demir yumruğu olan AKP iktidarını hem kapitalistleri hem de sendika ağalarını nispeten rahatlatıyor. Buna rağmen emek düşmanı cephenin en büyük korkusu uzun soluklu, kazanmayı esas alan militan bir sınıf hareketinin patlak vermesidir.

Bu korkularında haksız değiller. Zira kapitalist düzende işçi sınıfı dışında onları dize getirebilecek başka bir toplumsal güç bulunmuyor. İşçi sınıfının bunu başarması ise bilinç ve örgütlenmede bizzat eylemsel süreçler içinde mesafe alarak devrimciyleşmesiyle mümkündür. Mücadelenin gelişim seyrinde bu düzey

yakalanmadan birtakım kazanımlar elde etmek mümkün olsa da, sermaye cephesinin topyekûn saldırısını püskürtmek mümkün değildir. Komünistlerin devrimci bir sınıf hareketi yaratma stratejik hedefi, bu düzeyin yakalanabilmesiyle bağlantılıdır.

ÖNCÜ MÜDAHALENİN KRİTİK ROLÜ

Fabrika ve işletmelerde gerçekleştirilen grevler, direnişler, işgaller ve diğer eylemler işçi sınıfının ekonomik, demokratik, sosyal talepler uğruna mücadele dinamiklerinin güçlü olduğuna işaret ediyor. Bu dinamiklerin güçlenme eğiliminde olduğunu söylemek de mümkün. Zira AKP politikalarıyla daha hızlı derinleşmekte olan kriz, sosyal yıkım saldırılarının yoğunlaştırılmasını kaçınılmaz kılıyor.

Mücadele eğilimi güçlü olsa da, işçilerin sınıf bilincinin zayıflığı, bundan dolayı dinci gericiliğin ve şoven milliyetçiliğin ideolojik etkisinde kalması, hareketin gelişim dinamiklerini zayıflatıyor. Gerici burjuva ideolojilerinin etkisi, bugün hareketin setlerini yıkıp daha ileriye sıçramasını engelleyen temel faktörlerden biridir.

Elbette bu gerilik esasta sınıf mücadalesinin gelişimiyle aşılabacaktır. Gerici önyargıları yıkmak için en uygun zemini, işçi sınıfının sermayeye ve siyasal iktidara karşı yükselttiği mücadele sağlar. Bu noktada hem mücadeleye hazırlık süreçlerinde hem mücadele anında devrimci öncünün oynayacağı rol kritiktir. Kendiliğinden hareketin taleplerinin kazanılması elbette önemlidir. Ancak öncü müdahalenin hem içeriği hem kapsamı bunun çok ötesindedir. Esas amaç sınıfın bilinç, eylem ve örgütlenme alanında mesafe almasıyla, devrimciyleşmesinin yolunu açmaktır. Devrimci bir sınıf hareketi yaratma hedefine giden yol, ancak bu kapsamdaki başarılı müdahalelerle açılabilir.

SIYASET YOĞUNLAŞMIŞ EKONOMİDİR

Sınıf bilincinin zayıflığı koşullarında, ekonomik, sosyal vb. sorunlar ile sermaye iktidarı arasındaki sıkı bağ yeterince fark edilmemektedir. Oysa siyaset yoğunlaşmış ekonomiden başka bir şey değildir. Her gün bu ikisi arasındaki dolaysız

bağları ortaya koyan sayısız olay yaşansa da, bu kadarı işçilerin ekonomi ile siyaset arasındaki bağı tüm açıklığıyla görme-rine yetmemektedir.

Bundan dolayı sermaye iktidarının işçi sınıfı ve emekçileri hedef alan saldırılarının somutluğunda, bu bağın döne döne ortaya konulması, AKP iktidarının sömürücü sınıfların demir yumruğu olduğu gerçeğinin sistemli bir şekilde işlenebilmesi gerekiyor. OHAL zorbalığı, grev yasakları, iş cinayetleri, özelleştirme, taşeronlaştırma, kiralık işçilik, zorunlu emeklilik, hafta sonu tatilinin gaspı, işsizlik sigortası fonunda biriken paranın AKP iktidarı ve asalak kapitalistler tarafından yağmalanması, saraylarda sefahat sürmek için savrulan kaynaklar, ihaleler aracılığıyla "yandaş" sermaye gruplarına transfer edilen büyük kaynaklar, AKP şefleri ile aile bireylerinin sermaye sınıfının organik parçası olduklarını gösteren veriler... Bunlar akla ilk gelenler, liste daha da uzatılabilir.

TEK ALTERNATİF SOSYALİZMDİR!

Sınıfın bilinç, örgüt ve eylem planında devrimciyleşmesi, kapitalizmin cepheden reddi anlamına geliyor. Diğer bir ifadeyle, üretim araçları üzerindeki özel mülkiyet tekelinin, ücretli köleliğin, baskının, zorbalığın ve her tür ayrımcılığın mahkum edilmesi ve reddi anlamına geliyor.

Her vesileyle reddettiğimiz kapitalizmin alternatifini ortaya koymak, "ajitasyon-propaganda, örgütlenme ve eylem" sürecinin temel bir teması olmalıdır. Zira kapitalizmi eleştiren söylemler kendi başına yeterli değildir. Nitekim TÜSİAD kodamanları, iktidardaki din bezirganları bile zaman zaman bunu yapabilmektedir. Onların eleştirisi, sistemin aksaklıklarını giderip ayakta durmasını sağlamak içindir. Biz ise, burjuva iktidarının yıkılmasının şart olduğunu, kurtuluş için işçi sınıfı iktidarından/sosyalizmden başka bir çıkış yolu bulunmadığını göstermek için eleştiriyoruz. Devrimci öncü müdahalenin temel amacı, kapitalizmin devrimci eleştirisini sınıfın öncü kesimlerine kavratmak, sermaye iktidarını hedefleyen bir bakışla işçilerin örgütlenip eyleme geçmesini sağlamaktır.

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2017/46 * 1 Aralık 2017 * Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü:

Ersin Özdemir

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi: EKSEN YAYINCILIK
Meşrutiyet Mah. Kodaman Sk. No: 111/15
Şişli / İstanbul

Tif. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25

e-mail: info@kizilbayrak.net

twitter: @kizilbayraknet

www.kizilbayrak12.net

Baskı: SM Matbaacılık - Çobançeşme Mahallesi Sanayi Cad. Altay Sk. No: 10 A Blok - Yenibosna / İSTANBUL

Büyük bir krizin eşğinde günün sorusu:

Bu kez faturayı kim ödeyecek?

Ekonomideki son veriler ağır bir krizin giderek yaklaşmakta olduğuna işaret ediyor. Konunun uzmanları içerisinde geçen süreci 2001 ve 2008'deki büyük krizleri doğuran sürece benzetiyorlar. Bir dizi ekonomik ve mali göstere üzerinden bunu ortaya koyuyorlar.

Başlıklar halinde özetleyelim:

* TL'nin Dolar karşısında yaşadığı değer kaybı yüzde 11.5 düzeylerine ulaştı. Yapılan müdahalelere rağmen değer kaybı sürüyor. Bu durum, dış borç miktarının artmasını, enflasyonu ve bir dizi ekonomik veriyi doğrudan etkileyerek yeni bir krize zemin hazırlıyor.

* TL'nin değer kaybetmesine karşın ülkeye giren sıcak para miktarında düşme değil yükselme söz konusu. Borsa ve döviz kurundaki dalgalanmalara bağlı olarak sıcak paranın bu hareketliliği mali tekeller için büyük bir vurgun anlamına geliyor. Çünkü yüksek miktarlardaki sıcak para girişini, risklerden beslenen yüksek kâr elde etmek amacıyla yapılmış büyük miktarlardaki çıkışlar izliyor. Bu da ekonomideki kırılma eğilimini artırıyor.

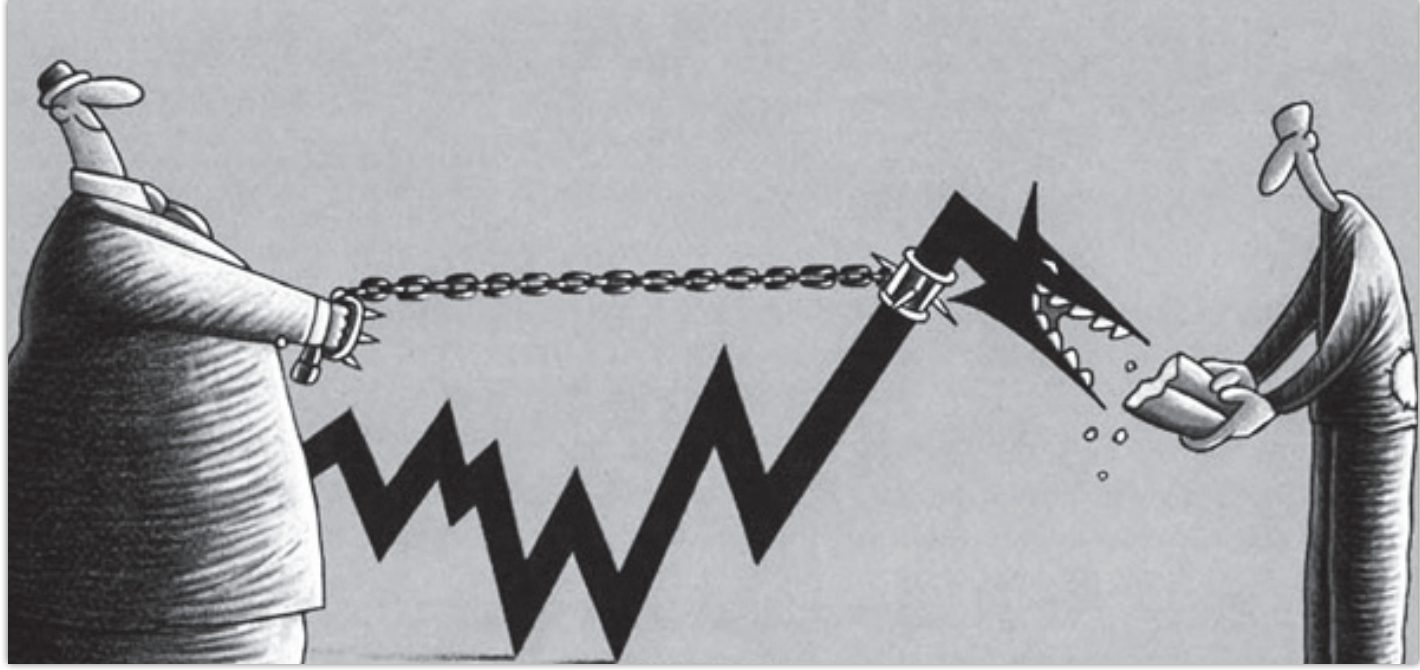
* Enflasyon Ekim ayında Türkiye'nin 2008'den sonra gördüğü en yüksek seviyeye ulaştı: Tüketici fiyatlarında yüzde 11.9, üretici fiyatlarında ise yüzde 17.3. Enerji ve gıda dışta tutularak hesaplanan çekirdek enflasyon ise 11.8'e ulaştı. Üretici fiyatlarındaki artışın tüketici fiyatlarına yansımaları sadece bir zaman sorunu. Konunun uzmanları, Türkiye'de enflasyonun kontrolden çıkma noktasına geldiğini belirtiyorlar.

* TL'nin değer kaybetmesi hammadde ve enerji girdi fiyatlarının artması anlamına geliyor. Öte yandan, Ortadoğu'da artan gerilim nedeniyle dünya piyasalarında petrol ve enerji fiyatları tırmanıyor. Eylül ayı itibarıyla ham petroldeki yıllık artış yüzde 20'ye yaklaşırken, kömürdeki artış yüzde 33, doğalgazdaki artış ise yüzde 31'e ulaşmış bulunuyor.

Enerji ve hammadde fiyatlarındaki tırmanış TL'nin değer kaybetmesiyle birleştiğinde, oldukça yüksek bir maliyet enflasyonu anlamına geliyor bu.

Dolayısıyla genel olarak fiyatların artması, özelden ise elektrik ve doğalgaz fiyatlarının tırmanması ile emekçiler daha da yoksullaşacak, geçim koşulları zorlaşacak.

* Bu ortamda son 12 aylık cari açık 39 milyar dolara yükselmiş durumda. Geçen yıl bu rakam 31 milyar dolardı. Dış borçlar ise 412 milyar dolardan 432 milyar dolara yükselerek milli gelirin yarısını aştı, yüzde 51.8'e tırmandı.

Emekçiler öncelikle, krizin kapitalistlerin doymak bilmez aç gözlülüğünden, yani kapitalist düzenin "kâr, daha çok kâr" a dayalı işleyişinden kaynaklandığı bilinciyle davranmalı, her türlü fedakarlık masalını elinin tersiyle itmeli, krizin faturasının kapitalistler tarafından ödenmesi tutumunu geliştirmelidir.

FATURA HEP EMEKÇİYE: ZENGİN DAHA ZENGİN, YOKSUL DAHA YOKSUL!

Tüm bu verilerin ortaya çıkardığı tabloya bakıldığında, sonuçları yıkıcı bir krizin kapıda olduğu söylenebilir. Büyük bir krize kesin gözüyle bakıldığına göre, başlığa çıkardığımız soruyu sorabiliriz: Krizin faturasını kim ödeyecek?

2001 ve 2008 krizlerinde fatura acımasızca işçi ve emekçilere ödetilmiştir. Ayrıca şiddetle kriz dalgaları arasındaki dönemlerde de bu fatura kesintisiz şekilde işçi ve emekçilere ödetildi. AKP iktidarı işçi ve emekçileri yoksullaştırarak, köleliğe mahkum ederek, sistematik olarak soyarak bunu hep yaptı. Emekçilerden çalınmış zenginlikler oluk oluk burjuvaziye aktarıldı.

Nitekim kriz verilerinin tartışıldığı şu günlerde açıklanan başka rakamlar bunu açıklıkla ortaya koydu: Büyük burjuvazinin pembe tablolar eşliğinde sunduğu yüksek kâr ve büyüme oranları!

Geçtiğimiz günlerde Koç Holding'in son 9 ayda 3,8 milyar lira kâr elde ettiği basına şöyle yansdı: "Yılın 9 aylık döneminde elverişli bir faaliyet ortamı olduğunu, Koç Topluluğu'nun da başarılı performansını sürdürdüğünü dile getiren Levent Çakıroğlu (CEO), son 5 yılda 30 milyar liranın üzerinde gerçekleştirdikleri yatırımların da etkisiyle şirketlerinin

faaliyet gösterdikleri sektörlerde başarılı performans sergilediğini aktardı."

Haberin devamında holdinge bağlı şirketlerin kâr ve büyüme tabloları aktarılıyor. Bu rakamlar ülke ekonomisindeki kriz tablosuyla tam bir tezatlık oluşturuyor. Bu tezatlığın sırrı, yoğun emek sömürsü ve bizzat devlet eliyle bu sermaye gruplarına aktarılan devasa kaynaklar. Emekçilere faturası ödetirilen krizler burjuvalar içinse büyük fırsatlara çevriliyor.

Bugün ülkede yaşayan milyonlarca emekçi için hayat, ağır ve kölece çalışma şartları, enflasyon karşısında eriyen ücretler, fahiş vergilerle artan büyük yoksulluktan ibaret. Her geçen gün bu koşullar daha da ağırlaşıyor. Sermayeye hizmette sınır tanımayan AKP iktidarı, OHAL silahını da pervasızca kullanarak, emekçilere kesilen faturayı ağırlaştırmak için elinden geleni yapıyor.

YİNE FATURAYI ÖDEYEN OLMAMAK İÇİN!

İşçi sınıfı ve emekçiler açısından yapılması gereken, bir kez daha krizin faturasını ödeyen olmamaktır.

Bunun için emekçiler öncelikle, krizin tümüyle kapitalistlerin doymak bilmez aç gözlülüğünden, yani kapitalist düzenin "kâr, daha çok kâr" a dayalı işleyişinden kaynaklandığı bilinciyle davranmalı, her türlü fedakarlık masalını elinin ter-

siyle itmeli, krizin faturasının kapitalistler tarafından ödenmesi tutumunu geliştirmelidir.

Çalışma ve yaşam koşullarının iyileştirilmesi için net talepler ileri sürmelidir. Asgari ücretin insanca yaşam ölçütleri esas alınarak yükseltilmesi bu taleplerin en başında gelir. Toplu sözleşmelerde ücret ve sosyal hak talepleri kararlılıkla savunulmalıdır.

Krizin faturasını emekçiye kesmenin en kestirme yollarından biri büyük işçi kıyımlarıdır. Patronların "Daha az işçiyle, daha ucuz ve daha fazla üretim" hedefiyle yaptıkları büyük kıyımlar karşısında aktif bir direnişçi çizgi geliştirilmeli, "Arkadaşım yoksa üretim de yok" tutumu genelleştirilmeli ve "İşten atmalar yasaklansın!" talebi kararlılıkla yükseltilmelidir.

Krizi emekçilere fatura etmenin en etkili yöntemi olan vergi soygununa da dur denilmelidir. Önümüzdeki günlerde vergi soygunu katmerlenecektir. Buna karşı "Artan oranlı gelir ve servet vergisi" ile birlikte gerçek bir soyguna dönen dolaylı vergilerin kaldırılması talebi öne çıkarılmalıdır.

Bu ve benzeri taleplerle yükseltilecek mücadeleler üzerinden genel bir direniş eksenini oluşturulamadığı, sermayenin ve onun devletinin karşısına örgütlü bir güç olarak çıkamadığı koşullarda, krizin faturasını ödeyenler bir kez daha işçi ve emekçiler olacaktır.

Posco Assan işçileri sermayeye tepki gösteriyor

Sendikalaştıkları için işten atma saldırısıyla karşılaşan Posco Assan işçileri eylemlerini Güney Kore Başkonsolosluğu ve Kibar Holding önüne taşıdı.

23 Kasım günü, **Güney Kore Başkan-solosluğu** önünde atılan işçiler ve Birleşik Metal-İş Gebze Şubesi'ne bağlı fabrikalardan temsilcilerin katıldığı eylemde atılan sloganların ardından Birleşik Metal-İş Genel Başkanı Adnan Serdaroğlu konuştu.

"GÜNEY KORE SERMAYELİ FABRİKALAR SENDİKA DÜŞMANI"

"Bugün gecikmiş bir protestoyu burada gerçekleştiriyoruz" diyerek sözlerine başlayan Serdaroğlu, örgütlenmeye çalıştıkları Güney Kore sermayeli bütün iş yerlerinde işten atma saldırısı ile karşılaştıklarını ifade etti. Serdaroğlu, konsoloslüğün da bu saldırılara, hukuksuzluğa

sessiz kalarak ortak olduğunu ifade ederek bu nedenle konsolosluk önündeki eylemin geç kaldığını belirtti.

Ardından ise Güney Kore sermayeli Daiyang SK, DSC gibi fabrikalarda sergilenen sendika düşmanlığı ve işten atma saldırılarını teşhir etti. Bütün bunların Kocaeli'deki Hyundai fabrikasında planlandığını söyleyen Serdaroğlu, Hyundai yönetiminin çalıştığı fabrikalara 'sendikayı bırakmayacaksınız' dayatması yaptığını söyledi.

Posco Assan'ın diğer ortağı olan Kibar Holding'in de saldırıya ortak olduğuna dikkat çeken Serdaroğlu, işçilerin yasal hakkı olan sendikalaşmaya saldırıların son bulmasını ve atılan işçilerin geri alınmasını istedi.

OHAL'in en çok işçi ve emekçilere karşı ilan edildiğini ifade eden Serdaroğlu, Binali Yıldırım'ın "sendikaya üye olmaya korkmayın" minvalindeki konuşmasına

atıfta bulunarak işçilerin taşıdığı "Başbakan'a güvendik sendikaya üye olduk! İşten atıldık, açlığa mahkum edildik!" pankartını gösterdi.

Sendikalaşmaya tahammülsüzlük karşısında hükümeti göreve çağıran Serdaroğlu, yasalarla bir yere varılmadığını söyledi. Bu düzenin değişmesi gerektiğini ifade ederek bunu yapacak varsa arkasından gitmeye hazır olduklarını ifade etti.

24 Kasım'da da Kibar Holding'in de içinde bulunduğu Gayrettepe'deki Zorlu Center önüne gidildi. Saat 12.00'ye doğru Zorlu Center girişinde toplanan işçileri içeri sokmayan polis "vatandaşa engel oluyor" bahanesiyle eylemin başka yerde yapılmasını dayattı. Zorlu Center güvenliğine de işten atılan 90 işçinin isminin verildiği ve içeriye girmelerinin engellenmesi istendiği öğrenildi.

"İŞÇİYE DEĞİL ZENGİNLERE BARIKAT"

Görüşmeler sürerken işçiler pankartlarını açarak bekleyişini sürdürdü. Yaklaşık yarım saat sonra da sloganlarla eylem başlatıldı. "İşçilere değil zenginlere barikat!" sloganıyla polis engeline tepki gösterildi. Girişte bekleyiş sürerken 3 işçi Kibar Holding önüne siyah çelenk götürdü.

POSCO ASSAN'DA İNSANLIK DIŞI ÇALIŞMA KOŞULLARI

Eylemde konuşan Serdaroğlu, Kibar Holding'in işçi sömürsü üzerinden Türkiye'nin en zengin ilk 10 listesine girdiğini söyledi. Serdaroğlu, Posco Assan'da işe girerken imzalatılan zorunlu mesai kağıtları ile işçilerin tazminatsız işten atılmasının önünün açıldığını, uzun yıllar çalışan işçilerin asgari ücret aldığını ve iş kazalarının saklandığını ifade ederek, işçilerin tezgah başlarında yemek yemeye zorlandığını, revire çıkartılmadan, sağlığının tezgah başına getirildiğini anlattı.

SERDAROĞLU: BAŞBAKANA, MİLLETVEKİLLERİNE, PARTİLERE GİDECEĞİZ

Bu durumu Kocaeli milletvekillerine ilettiklerini söyleyen Serdaroğlu, bölgedeki partilere de gideceklerini belirtti. Ali Kibar'ı "Bir sosyal sınıfın diğer bir sosyal sınıf üzerindeki tahakkümünü oluşturmak"la suçlayan Serdaroğlu, sorunu çözecek olanın mülki amirler ve hükümet olduğunu ifade etti. Serdaroğlu, başbakanın "örgütlenmeden korkmayın" sözlerine değinerek "Gel burayı nasıl halledersen hallet" dedi. "Biz başbakan'a da gideceğiz" diyen Serdaroğlu, AKP Kocaeli milletvekillerinin referandumda fabrikaya gelerek 'Evet' oyu istediği ancak şimdi işçilerin sorunlarıyla ilgilenmediğini söyledi. İşçiler de "Gün gelecek devran dönecek AKP işçiye hesap verecek!" sloganını attılar. Serdaroğlu eylemleri sürdüreceklerini ifade etti.

Nakliyat-İş Genel Başkanı Ali Rıza Küçükosmanoğlu da işçilerin sorunlarına değindiği bir konuşma yaptı ve Birleşik Metal-İş'in saldırıya gereken yanıtı vereceğini ifade etti.

Na-De Elektronik'te sendika düşmanlığı ve işçi kıyımı

Patron sınıfının sendikal örgütlenmeye tahammülsüzlüğünün ardı arkası kesilmiyor. OHAL'den güç alan patronlar sendikalaşmaya karşı türlü baskılarını ve işten atma saldırılarını hayata geçiriyor.

Son olarak da, Tuzla Deri Organize Sanayi Bölgesi'nde faaliyet gösteren DMY grup ortaklı Na-De Elektronik A.Ş. fabrikasında sendika düşmanlığı yapan patron 100'e yakın işçiyi işten çıkardı.

DİSK'e bağlı Birleşik Metal-İş Sendikası'nda örgütlenen Na-De işçileri patronun baskılarıyla karşılaştı. İlk olarak 2

Kasım günü iki işçi işten atılırken, sonrasında her gün tek tek işçiler işten çıkartıldı. 22 Kasım'da da fabrika patronu Haldun Özçelik yemek saatinde işçileri bölümlere kilitleyerek kapılara bekçileri koydu. Devamında işçileri tek tek odasına çağıran patron e-devlet şifrelerini isteyerek sendikadan istifa etmeye zorladı. Baskının sonucunda üç işçi istifa ederken patron tehdit ve hakaretlerle terör estirmeye devam etti.

Maaşları ve kıdem tazminatlarının da gasp edildiğini söyleyen ve işten atma

saldırısına karşı mücadele çağrısı yapan işçiler "Bizler Na-De İşçileri olarak haklarımızı alana kadar her türlü yasal ve fiili mücadelemizi sürdürmeye devam edeceğiz. Na-De yönetiminin kurduğu sömürü düzenine karşı mücadele bayrağını yükseltmeye devam edeceğiz" dedi.

27 Kasım günü Birleşik Metal-İş'le görüşen patron "bundan sonra sendika üyeliği üzerinden işçi çıkarmayacağı sözü" verdi. Ancak yazılı anlaşma yapmayan patron, ertesi gün öğle saatlerinde çok sayıda işçinin iş akdini feshetti,

kimi işçiler de ücretli izne gönderildi. Akşam saatlerinde sloganlarla fabrika önünde toplanan işçiler patronu protesto etti. Alkış ve ıslıklarla, ajitasyon konuşmaları ve sloganlarla saat 16.00'dan 18.30 iş çıkışına kadar fabrikanın önünde bekleyen işçiler, iş çıkışında sloganlarla yürüyüş yaparak Na-De 1 fabrikasının önüne geçti. Fabrikadan çıkan işçilere dağıtılan, Birleşik Metal-İş imzalı bildiriye Na-De işçilerinin sahihsiz olmadığı, patronun anayasayı ihlal ettiği ve sendikanın, işçilerin birliği olduğu vurgusu yapıldı. Fabrika önündeki bekleyiş sırasında yoldan geçen işçi servisleri ve araçlar da kornalarla işçilere destek oldu.

MESS'ten işçilere kölelik dayatması ve tehdit

MESS 2017 Grup Toplu İş Sözleşmesi (TİS) için Türkiye Metal Sanayicileri Sendikası (MESS) ile işçilerin örgütlü olduğu sendikalar Türk Metal, Birleşik Metal-İş, Çelik-İş arasında görüşmeler devam ederken, metal patronlarının kölelik dayatmaları ve tehditleri basına yansıdı.

MESS 2015'İ UNUTMUYOR

Açıklamaları basına yansıyan MESS Genel Sekreteri Özgür Barut, 2015 TİS zamlarındaki farklar sonrası patlayan 'Metal Fırtına'yı unutmadıklarını ifade ederek korkularını dile getirdi. 2015'i hatırlatan Barut, MESS kapsamındaki şirketlerin Türkiye ekonomisinin üçte birini oluşturduğunu, grevlerin milyonlarca dolar zarar etmelerine yol açacağını belirtti.

METAL PATRONLARI SEFALET ZAMMI İSTİYOR

Metal Fırtına'yı unutmadıklarını öncü işçilere yönelik işten atma saldırılarıyla ortaya seren metal patronları, 2017

TİS'yle birlikte fabrikalardaki köleliği pekiştirmek istiyor.

İşçilerin baskı ve fazla mesailerle tam kapasite çalışmaya zorlandığı fabrikalarda, bu sayede üretim rekorları kırılırken, metal işçilerinin zam talebini "kabul edilemez" diye tanımlayan metal patronlarının sözcüsü, "Memurlar yüzde 4 zam aldılar. Beyaz yakada ise yıllık yüzde 10 civarında zam var" diyerek sefalet zammı heveslerini dile getirdi.

PATRONLARIN "KIRMIZI ÇİZGİSİ": 3 YILLIK SÖZLEŞME, DEVAM ZORUNLULUĞU

MESS genel sekreterinin "olmazsa olmaz 3 şartımız" var diyerek öne sürdüğü şartların başında ise 3 yıllık sözleşme dayatması yer alıyor. Bununla birlikte işçilere "devam zorunluluğu" dayatmasında bulunmak istediklerini belirten ve rapor alınmasına dahi tahammül etmediklerini itiraf eden Barut, bu baskının "Hasta olmadığı halde rapor alanlar için iyi olacağını" öne sürerek şunları söyledi: "De-

vamsızlığın azalmasını istiyoruz. Dağum, iş kazası gibi istisnai durumlar haricinde işe gelmeyenlerin, gelmediği süredeki ikramiyeleri kesilsin, bir havuzda toplansın. Daha sonra işçi sendikalarının da kararı doğrultusunda süreklilik sağlayan işçilere dağıtılsın."

Üçüncü olarak kıdeme göre zamma da karşı çıktıklarını söyleyen Barut, "Kıdem zammını en son Japonya uyguluyordu, onlar da vazgeçtiler" diyerek "eşit işe eşit zam" istediklerini ifade etti.

"YATIRIMLAR BAŞKA ÜLKELERE KAYAR" TEHDİDİ

İş kolunda üretim rekorları kıran işçilerin taleplerini çok gören sermaye sözcüsü, "yatırımlar başka ülkelere kayar" tehdidinde de bulundu. Barut'un tehdidi ise, Türk sermaye devletinin işçi sınıfına yaklaşımını ortaya koydu. Zira köleliği kabul etmeyen, haklarını arayıp mücadele eden işçiler, "terörist" ilan edilmekten işten atma saldırılarına kadar türlü baskıların hedefi oluyor.

MESS savaş ilan etti

MESS ve onun sendikal ağalık düzenini parçalamak için kolları sıvayalım!

180 fabrika, 130 bin işçi ve ailesini doğrudan, milyonlarca Türkiye emekçisi işçi sınıfını ise sonuçları itibarı ile ilgilendiren MESS grup TİS sürecinde artık sona gelmiştir!

MESS'in bugüne kadar işlettiği süreç ve MESS Genel Sekreteri'nin medya üzerinden ettiği sözler, sonu ifade etmiştir. MESS metal işçisi için açık bir kölelik istemekte ve bunda ısrar etmektedir.

3 yıllık sözleşme, hatta yasalar izin verse 5-6 yıllık sözleşme istemektedir!

İşçilerin maaşlara bölerek hiç ettikleri ikramiyelerine gözünü dikmiştir!

Enflasyonun %12'lere vurduğu, 3 yıllık kayıplarımızın arttığı, tuzundan çayına, benzininden iğnesine kadar %50 zamların olduğu bir dönemde %4-5 ücret artışı dayatmaktadır.

Bir de bunlar kırmızı çizgilerimizdir diye altını çiziyor.

Metal işçisi kardeşlerimiz; MESS çizgilerini çizmiş, açık bir savaş ilan etmiştir. Metal işçisine yine deli gömleği giydirilmek istenmektedir. Masada işçi adına oturan sendikalar bu duruma sesini dahi çıkarmaktan acizlerdir.

İş başa düşmüştür. Bundan sonra metal işçisi beklemek yerine greve, grev yasaklarına karşı dişe diş mücadele hazırlanmalıdır. Derlenip, toparlanmalıdır!

Beklemek MESS ile işbirliği içerisindeki ağa takımına satış için izin vermek, zaman tanımaktan başka bir şey değildir! Beklemek, MESS'e karşı icazeti aşamayan, metal işçisinin "SÖZ-YETKİ-KARAR" hakkının meşruluğuna güvenmeyen ağalık düzeninin sürmesine onay vermektir.

Gerek MESS gerekse sendikalarındaki beylik takımına karşı metal işçisi gereken yanıtı verecektir. Kendi bölüm komitelerinde, fabrika komitelerinde tek vücut olarak 2015'in derslerini kuşanacaktır.

Haydi, metal işçisi kardeşlerimiz! Zafer için hazırlanmalıyız! Satış sözleşmesine karşı birleşmeliyiz! MESS ve onun sendikal ağalık düzenini parçalamak için kolları sıvayalım, birbirimize ve birliğimizin gücüne güvenelim! Metal Fırtına'nın mirası TOMİS kölelik düzeni sona erene dek her zaman yanında olacak!

TÜM OTOMOTİV VE METAL İŞÇİLERİ SENDİKASI

28 Kasım 2017

Emekçilere asgari yaşam ücreti

Asgari Ücret Tespit Komisyonu, 2018 yılı için asgari ücreti belirlemek üzere Aralık ayında çalışmalarına başlayacak. Sermaye devleti, önümüzdeki yıl da işçi ve emekçileri sefalet ücretine mahkum etmeye hazırlanıyor. Savaş ve saldırganlığa, "devlet büyükleri"nin kişisel lüks harcamalarına, polis devletinin tahkimatına ve saraya devasa bütçeler akıtı-

lırken, emekçiler 1400 TL asgari ücretle geçinmeye çalışıyor.

Maliye Bakanı Naci Ağbal, patronlara işçi başına 100 TL olarak verdikleri asgari ücret desteğini keseceklerini açıkladı. Patron örgütleri Türkiye İşveren Sendikaları Konfederasyonu (TİSK) ve Türkiye Odalar ve Borsalar Birliği (TOBB) ise, "sürdürülebilir istihdam" için gerekli ol-

duğunu söyledikleri 100 TL'lik desteğin kesilmesine karşı çıktı.

Patronların, aldıkları teşvikler ve vergi indirimlerine rağmen, "sürdürülebilir istihdam" için 100 TL'lik desteğe ihtiyaç olduğunu açıklamaları, üretim ve ihracat rekorları kırmalarına karşın kâr hırsıyla hareket ettiklerini bir kez daha ortaya koydu.

Kalkınma ajansları gerçeği - 1

Kalkınma Ajansları kapitalistler tarafından 1929 Buhranı'ndan beri sanayinin ve üretim süreçlerinin planlanmasında kullanılan araçlardan birisidir. Söz konusu ajanslar özellikle 2. Emperyalist Paylaşım Savaşı'ndan sonra yaygınlaşmıştır. AB ülkeleri başta olmak üzere birçok ülkede ekonomik planlamalar ve stratejiler bu kalkınma ajansları üzerinden belirlenmekte ve hayata geçirilmektedir. Elbette her bir ülkenin merkezi ekonomi politikaları doğrultusunda. Bu ilk yazıyla kalkınma ajanslarına dair genel bir bilgilendirme yapmaya çalışacağız. Devam yazılarda ise dünyada ve Türkiye'deki uygulamalar ile ilk sonuçlarını ele alacağız.

TÜRKİYE'NİN 12 BÖLGE VE 26 ALT-BÖLGEYE BÖLÜNMESİ

Avrupa Birliği Uyum Yasaları, imzalanan protokoller ve sermayenin ihtiyaçları çerçevesinde 22 Eylül 2002 tarihinden itibaren Türkiye'de yeni bir bölge sınıflandırılmasına gidildi. Türkiye'nin Avrupa Birliği'ne uyum süreci doğrultusunda, 2002/4720 no'lu kanun gereğince, Devlet Planlama Teşkilatı (DPT) ve Türkiye İstatistik Kurumu (TÜİK) üç ayrı düzeyde İstatistik Bölge Birimleri Sınıflandırması (İBBS) bölgesi oluşturdu. Bu sınıflandırmada Avrupa Birliği'nin temel aldığı yaklaşımlar esas alınıyor. AB, üyesi ve üyelik başvurusu yapan bütün ülkelere bu sınıflandırmayı dayatmaktadır. Zira, verileri kendisi için kullanılabilir hale getirebilmek ve planlamalarını, stratejilerini buradan doğru belirlemek için böylesi bir temele ihtiyaç duymaktadır. Bu sınıflandırmada ise sermaye, özel sektör ve bölgesel rekabeti ön planda tutmaktadır.

Söz konusu sınıflandırma nüfus, coğrafya, bölgesel kalkınma planları, temel istatistik göstergeler, illerin sosyo-ekonomik gelişmişlik düzeyine göre yapılmaktadır. Burada belirleyici olan "kalkınma"dır. Elbette sermayenin palazlanması, önünün açılması yönünde bir kalkınma. Bunu yazının ilerleyen kısımlarında ayrıntılı bir şekilde göreceğiz.

Bu sınıflandırma kapsamında Türkiye, Düzey-1 olarak 12 bölgeye, Düzey-2 olarak 26 alt-bölgeye bölünmüştür. Düzey-3 olarak ise mevcut 81 il baz alınmaktadır. Ancak TÜİK'in ve DPT'nin veri tabanları, planlamalar, strateji ve hedefleri 26 alt bölge üzerinden oluşturulmaktadır. On yıllardır kitaplarda okutulan "Türkiye 7 coğrafi bölgeden ve 81 ilden oluşmaktadır" sözü artık tarih olmuştur. Türkiye, sermaye ve devleti için 12 bölge ve 26

alt-bölgeden oluşmaktadır.

Sınıflandırma tanımlandıktan sonra alt-bölgelerde kalkınma ajansları kurulması, AB uyum yasaları çerçevesinde karara bağlanmıştır. İBBS esasında 2003 yılında ikincisi kabul edilen Katılım Ortaklığı Belgesi'nde kısa vadeli hedefler arasında gösterilen Bölgesel Kalkınma Ajansları'nın kurulmasına yönelik bir ilk ve zorunlu adımı da ifade etmektedir.

TÜRKİYE'DE KALKINMA AJANSLARI KURULMASI

25 Ocak 2006 tarihinde kabul edilen 5449 sayılı kanunla birlikte Devlet Planlama Teşkilatı'nın koordinatörlüğünde bölgesel kalkınma ajanslarının kurulması gündeme geldi. Pilot uygulama olarak Çukurova Kalkınma Ajansı (Adana-Mersin) ve İzmir Kalkınma Ajansı kuruldu. Aradan geçen 11 yıl içerisinde ise bütün alt-bölgelerde kalkınma ajansları kurulmaya başlandı.

Kalkınma ajansları ile hedeflenenler ise, 5449 sayılı Kalkınma Ajanslarının Kuruluşu, Koordinasyonu ve Görevleri Hakkında Kanun ile şöyle ifade edilmektedir; "Bölge içerisindeki özel ve kamusal tüm şirketler, yerel otoriteler ile sivil toplum kuruluşları arasında işbirliği sağlamak,

- Bölgenin kaynak ve olanaklarını tespit etmeye, ekonomik ve sosyal gelişmeyi hızlandırmaya ve rekabet gücünü arttırmaya yönelik araştırmalar yapmak, yaptırmak, başka kişi, kurum ve kuruluşların yaptığı araştırmaları desteklemek,

- Bölgenin iş ve yatırım imkânlarının,

ilgili kuruluşlarla işbirliği halinde ulusal ve uluslararası düzeyde tanıtımını yapmak,

- Bölgelerde yatırımcıların, kamu kurum ve kuruluşlarının görev ve yetki alanına giren izin ve ruhsat işlemleri ile diğer idari iş ve işlemlerini, ilgili mevzuatta belirtilen süre içinde sonuçlandırmak üzere tek elden takip ve koordine etmek,

- Yönetim, üretim, tanıtım, pazarlama, teknoloji, finansman, örgütlenme ve işgücü eğitimi gibi konularda, ilgili kuruluşlarla işbirliği sağlayarak küçük ve orta ölçekli işletmelerle yeni girişimcileri desteklemek."

Açıkça görülmektedir ki, burjuvazi ülkenin bütün olanaklarının ve potansiyelinin sınırsız bir şekilde kendi hizmetine sunulmasını istemektedir. Bunun için toplumu bu doğrultuda organize etmeye çalışmaktadır. Kalkınma Ajansları vb. politikalarla idari ve yerel yönetimleri, ticaret ve sanayi odalarını, eğitimden turizme, sanayiden tarıma, ulaşımdan nüfus planlamasına kadar her şeyi kendisine, kendi gelişimine ve hedeflerine tabi kılabilmek için kendisine ayak bağı olan prosedürleri, bürokrasiyi aradan çekmeye ve sürecin birebir başına geçmeye hazırlanmaktadır.

AJANSLARIN TEŞKİLAT YAPISI

5449 sayılı kanuna göre ajansların teşkilat yapısı şöyledir:

"MADDE 7

- Kalkınma kurulu.
- Yönetim kurulu.
- Genel sekreterlik.

d) Yatırım destek ofisleri."

Bu teşkilatlanmada karar mercii yönetim kuruldur. Tek ilden oluşan bölgelerde vali, büyükşehir belediye başkanı, il genel meclisi başkanı, sanayi odası başkanı, ticaret odası başkanı ile kalkınma kurulu tarafından özel kesim ve/veya 'sivil toplum kuruluşları'ndan seçilecek üç temsilciden; birden fazla ilden oluşan bölgelerde il valileri, büyükşehir belediye başkanları veya büyükşehir olmayan illerde il merkez belediye başkanları, il genel meclisi başkanları ve her ilden birer kişi olmak kaydıyla ticaret ve sanayi odası başkanlarından oluşmaktadır.

Kısacası, bu ajanslar aracılığı ile devletin ve sermayenin aygıtları, kurumları kapitalist üretim sürecinin ihtiyaçları doğrultusunda yeniden organize ediliyor.

DPT'ye göre bölgesel kalkınma anlayışı, bölgede mevcut olan doğal, ekonomik, kültürel ve teknolojik kaynakların kullanılması yoluyla, yerel fırsatlardan en üst düzeyde yarar sağlamayı amaçlamaktadır. Bu amaçla, yerel yönetimler, işletmeler, "sivil toplum kuruluşları", yerel istihdam büroları, sosyal taraflar, eğitim ve öğretim kurumları, yerel politikacılar ve finans çevreleri gibi aktörler bir arada çalışmaktadır. Bu yaklaşım, yerel ve bölgesel gelişme stratejilerinin önemli bir aracı olan "küme" oluşumunun da çekirdeğini oluşturmaktadır. (DPT, 2004: 20)

Özetle, DPT'nin yaklaşımı 'her şey ve herkes sermaye için birleşsin' yaklaşımıdır.

İhraçlara karşı direniş 41. haftasında

KHK ile işleri ellerinden alınan KESK üyesi kamu emekçilerinin İstanbul Bakırköy ve Kadıköy'deki direnişlerinde 40. hafta geride kaldı. Eylemlerde ihraçların hukuksuzluğunu teşhir eden emekçiler Ankara, Bodrum ve Düzce'de süren direnişlere, 9 Mart'tan bu yana açlık grevinde olan Gülmen ve Özakça'nın durumu da dikkat çekiyorlar.

Direnişçiler **24 Kasım**'da Öğretmenler Günü vesilesiyle Beşiktaş-Kadıköy vapurunda eylem gerçekleştirdi. Vapurda "İşimizi geri istiyoruz" ozaliti açan emekçilerden İlhan Koyu çevredekilere seslendi. Ülkenin OHAL ve KHK'larla yönetilmeye çalışıldığını ifade eden Koyu, 15 Temmuz'dan beri 40 bin eğitim emekçisinin ihraç edildiğine dikkat çekti. AKP'nin kendine muhalif olan bütün kesimlere saldırdığını ifade eden Koyu, ihraç edilen 50 civarındaki emekçinin intihar ettiğini belirtti. Direnişçiler "Bugün 24 Kasım Öğretmenler Günü. Ama öğretmenler ölüyor" dedi. İhraç edildikten sonra intihar eden öğretmenlerin hikayeleri anlatıldı ve açlık grevindeki Nuriye Gülmen ve Semih Özakça'nın durumuna dikkat çekildi. Konuşma vapurdakiler tarafından alkışlarla karşılandı.

25 Kasım günü **Bakırköy**'de yapılan eylemde konuşan direnişçi Muhammed Sevinçtekin, sermaye devletinin "terör" demagojisine değindi. Sevinçtekin, kendilerinin de, Gülmen ve Özakça'nın da terörist olmadığını söyleyerek "Bizler onuru ve ekmeği için direnen kamu emekçileriyiz" dedi. **Kadıköy**'deki eylemde konuşan Mehmet Sarı, AKP'nin, OHAL'in getirdiği imkanlarla kendi rejimini kurmaya çalıştığına dikkat çekti. Sarı, gerici iktidarın, bu süreçte her türlü haksız, hukuksuz uygulamayı "meşru" hale getirmeye çalıştığını kaydetti. Grev yasakları, eğitim alanının cemaatlara peşkeş çekilmesi gibi uygulamalara değinen Sarı, ihraçların getirdiği ölüm ve

intiharlara dikkat çekti. İşçi-Emekçi Kadın Komisyonları (İEKK) 25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü dolayısıyla her iki direniş alanına da ziyaret gerçekleştirdi.

27 Kasım günü **Kadıköy**'deki eylemde, iktidarın kendisiyle aynı zihniyetteki tarikat ve cemaatlerle kirli ilişkileri sürdürdüğünü ifade eden emekçiler, başta Gülmen ve Özakça olmak üzere haksız yere ihraç edilen bütün kamu emekçilerinin işlerine iade edilmesi çağrısı yaptı. **Bakırköy**'deki eylemde okunan açıklamada ihraçlara gerekçe olarak sunulan "Terör örgütleriyle irtibatlı veya iltisaklı olma" gerekçesi teşhir edildi. Açıklamada ByLock kullanma, cemaatin sendikasına üye olma ve bankasına para yatırma gibi iddialarla KESK'li emekçilerin ilgisinin olamayacağına dikkat çekildi. Erdoğan'ın "Bu darbe bize Allah'ın bir lütfü" sözleri hatırlatılan açıklamada, OHAL imkanlarıyla "FETÖ ile mücadele" bahanesiyle kamudaki ilerici, devrimci emekçilerin tasfiye edilmeye çalışıldığına dikkat çekildi. İhraç edilenlerin SGK kayıtlarına "ihraç edilmiştir" bilgisinin eklendiği,

böylece herhangi bir yerde çalışmalarının zorlaştığı ifade edilen açıklamada, iktidarın "sosyal ölü" yaratma saldırısına direndikleri ifade edildi. Ulusal ve uluslararası yargı yoluyla haklarını aramanın mümkün olmadığına dikkat çekilen açıklamada, ihraç edilen 60'a yakın emekçinin intihara sürüklendiği dile getirildi.

29 Kasım'da **Bakırköy**'deki eylemde direnişçiler adına Filiz Uzal Soylu tarafından yapılan açıklamada, "Sadece kendimiz değil, haksızlığa ve hukuksuzluğa uğrayan herkesin sesi olmak için direniyoruz" denildi. "Bizler; umutsuzluğu ve karamsarlığı değil direnmeyi seçtik" diyen Soylu, hakların mücadele edilmeden alınamayacağını, bu nedenle işleri için olduğu kadar onurları için de direndiklerini söyledi. **Kadıköy**'deki eylemde de, ihraç listelerini hazırlayan kurum yöneticilerinin, 50'yi aşkın intihardan sorumlu olduğuna dikkat çekildi. Gülmen ve Özakça'nın mahkemesindeki düzmece iddialar ve itirafçı "tanıklar"a değinen direnişçiler, direnişçilere destek veren 6 kişinin mahkeme önünden gözaltına alındığına dikkat çektiler.

Yüksel direnişi saldırılara karşı sürüyor

KHK'larla ihraç edilen emekçilerin "İşimizi geri istiyoruz" talebiyle sürdürdüğü Yüksel direnişi 380'li günlerinde devam etti. Her gün 13.30 ve 18.00'de Konur Sokak'ta yapılmak istenen, 9 Mart'tan bu yana açlık grevlerini sürdüren Nuriye Gülmen ve Semih Özakça'nın talepleri yükseltilen eylemlerde polis terörü yaşanıyor.

Açlık grevinin 261., direnişin 381. günü olan **24 Kasım** günü yapılan eylemlere saldıran polis, iki eylemde toplam 11 kişiyi gözaltına aldı.

25 Kasım günü 13.30'da yapılan eylemde, ihraç edilen mimar Alev Şahin konuşma yaptığı sırada polis saldırıya geçti. "Bugün 25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Mücadele ve Dayanışma Günü ve biz bugün burada polis şiddetine karşı direniyoruz" diyen Şahin'in yanı sıra 6 kişi gözaltına alındı. Akşam yapılan eylemde de emekçileri kalkanlarla çevreleyen, darp ederek 8 kişiyi gözaltına alan polis basının da görüntü almasını engellemeye çalıştı.

26 Kasım günü 13.30 açıklamasında Seyri Sokak muhabiri ve 5 kişi gözaltına alınırken, 18.00 eyleminde 6 kişi gözaltına alındı.

27 Kasım günü direnişçilerin davası sonrası yapılan eylemde, Veli Saçılık, Nazan Bozkurt ve Alev Şahin'in de aralarında olduğu çok sayıda kişi darp edilerek gözaltına alındı. Polis, Seyri Sokak muhabirinin kamerasına el koyarak kendisini de gözaltına aldı.

28 Kasım'da 13.30 eyleminde emekçiler açıklamaya başladıkları sırada saldırıya geçen polis 3 kişiyi gözaltına aldı. 18.00'de, ihraç edilen emekçilerden Acun Karadağ, önceki gün görülmeye devam edilen davalarında, Gülmen'i serbest bırakmayan mahkeme heyetinin arkasında Süleyman Soylu'nun bulunduğunu teşhir etti. Karadağ'ın konuşması sırasında saldırıya geçen polis 7 kişiyi gözaltına aldı.

29 Kasım günü 13.30 eyleminde 7 kişinin yanı sıra eylemi görüntülemek isteyen bir kişi daha gözaltına alındı. 18.00'de de 7 kişi darp edilerek gözaltına alındı.

Metro marketteki Real işçilerine polis saldırdı

İflas bahanesiyle kapatılan Real marketlerinden atılan çalışanlar eylemlerini 25 Kasım'da Metro marketin içerisine taşıdı.

İstanbul Güneşli'de bulunan Metro marketin içerisine giren işçiler gasp edilen haklarını alana kadar mağazadan ayrılmayacaklarını söyledi.

Haklarının geri verilmesi sorumlu-

luğunun Metro markette olduğunu dile getiren işçiler marketin içerisinde bekleyişlerini sürdürürken dışarıda da "güvenlik önlemi" adı altında polis yığınak yaptı.

Metro markete yığınak yapan polis ilerleyen saatlerde işçilere saldırdı. Saldırıda Nakliyat-İş genel başkanı ile birlikte bütün işçiler gözaltına alındı.

Özelleştirmelerin yüzde doksanı AKP döneminde gerçekleşti

TBMM Plan ve Bütçe Komisyonu'nun 2018 yılı bütçe görüşmelerinin son başlığı Maliye Bakanlığı'nın bütçesi idi. Maliye Bakanlığı'nın bütçe sunum kitabında yer alan verilere göre, AKP öncesinde 1986 ile 2002 yılları arasında 8 milyar dolarlık özelleştirme yapılırken, AKP'nin 15 yıllık iktidarında ise 60.8 milyar dolarlık kamu malı satıldı. Bu da bugüne kadarki özelleştirmelerin yüzde 90'ının AKP döneminde yapıldığı anlamına geliyor. Bir başka deyişle AKP, iktidarda olduğu süre boyunca sermayeyi fazlasıyla ihya etmiş bulunuyor.

AKP son 15 yıldır kamu varlıklarının satışı konusunda ne denli maharetli olduğunu göstermiştir. Bu konuda bitmek bilmeyen bir "gayretle" çalışmaya devam etmekte. Zira, Kasım ayı itibarıyla 460 özelleştirme ihalesi gerçekleştirilmiş ve yeni özelleştirmelerin kararları alınmıştır. Bununla yetinilmeyeceğini bakanlığın sunum kitabında yer alan şu ifadelerden anlıyoruz; "Bundan sonraki süreçte de özelleştirme uygulamalarına makro ekonomik politikalar ve uzun vadeli sektörel öncelikler çerçevesinde, portföyde bulunan kuruluş ve varlıklar ile devam edeceğiz"

Devlet bütçesinin gelirinin çok büyük bir kısmını işçi ve emekçilerden kesilen vergiler ve kamu kaynaklarının talanına dayanan özelleştirmeler oluşturmaktadır. Özelleştirmeler yoluyla kamuya ait mallar sermayeye peşkeş çekilmekte, yağmalanmaktadır. Türkiye'nin stratejik anlamda önemli kamu kuruluşları satılmıştır. Özelleştirmenin bütçeye gelir elde etmek adına yapıldığı söylenerek işçi ve emekçiler kandırılmaktadır. Biliniyor ki, devlet bütçesinin büyük bir kesimi sermayeye "kaynak" olarak aktarılmaktadır. Bunun yanı sıra savaşa, saldırganlığa ve gericiğe devasa bütçe ayrılmaktadır.

Özelleştirmelerin sermaye sınıfı ve onun hizmetindekiler dışında kimseye bir faydası yoktur. Şimdiye kadarki örneklerinden görüldüğü üzere işçi sınıfı ve emekçilere daha fazla yoksulluk, işsizlik, hayat pahalılığı olarak geri dönmektedir.

Sermaye düzeninin öncelikli ihtiyaçları gereği başka türlü süsün olamayacağı da ortadadır. Bundandır ki, devlet bütçesi sürekli açık vermektedir. Sürekli borç içindedir. AKP kendinden önceki dönemden 221 milyar dolar toplam borç devralırken, 15 yılın sonunda bu rakam 700 milyar doları aşmıştır.

AKP'nin OHAL ortamında kurduğu Varlık Fonu ile kalan kamu kuruluşları teminat gösterilmek üzere bu fona devredilmiştir. Yani bu kamu kaynakları, kredi-borç bulabilmek adına ipotek edilmiştir.

Öte yandan vurgulamak gerekir ki, "yerli ve milli" vurgularını sıklıkla kullanan AKP iktidarı eliyle yapılan özelleştirmelere baktığımızda, örneğin limanlar, elektrik dağıtım şirketleri, araç muayene

istasyonları ve fabrikaların çoğunluğunun yabancı sermayeye satıldığını görmekteyiz. Türk Telekom'un yüzde 55'i Arap sermayesi Ojer Telekom'a, TÜPRAŞ'ın yüzde 51'i İngiliz Shell ve Koç ortaklığına, PETKİM'in yüzde 51'i Azer Socar'a, TEKEL'in 6 adet sigara fabrikası Hollanda merkezli British&American Tobacco'ya satılmıştır. Bu konuda çokça örnek verilebilir. Ancak bu kadarı işçi ve emekçileri "milli" duyguları kışkırtarak gerici politikalarına yedeklemek isteyen AKP'nin ikiyüzlülüğünü özetlemektedir. Sermayenin ve tabii ki AKP'nin çıkarları söz konusu olduğunda 'yerli ve millilik' söylemi ortadan kalkmaktadır.

Özelleştirmelerin sermaye sınıfı ve onun hizmetindekiler dışında kimseye bir faydası yoktur. Şimdiye kadarki ör-

neklerinden görüldüğü üzere işçi sınıfı ve emekçilere daha fazla yoksulluk, işsizlik, hayat pahalılığı olarak geri dönmektedir. Satılan kamu kurumlarında çalışan işçiler ya işten çıkarmalarla ya da güvencesiz-taşeron çalışma dayatmasıyla karşılaşmaktadır. Bunun sonucu olarak iş kazaları/cinayetleri artmakta, ücretler düşmekte ve hak gaspları yaşanmaktadır.

Kazananın hep sermaye olduğu bu döngüde işçi ve emekçilere sadece vergilerini ödemek, sermayeyi beslemek ve buna sessizce itaat etmek düşmektedir. Bu döngüyü kırmanın tek yolu ise işçi sınıfı ve emekçilerin sömürüye, yağmaya-talana ve soyguna dur demek için örgütlenmesidir.

Türkiye kapitalizmi krizde ama bankalar büyüyor

Türkiye kapitalizminin krizi pek çok ekonomik veri üzerinden yansırken son dönemde artan enflasyon ve TL'deki değer kayıpları 'ekonomik çöküş' baskısını yoğunlaştırıyor.

Ekonomideki kriz, sermaye sınıfını "tedirgin" etse de patronların kârlarındaki artışlar devam ediyor. Çelişkili gibi gözükse de bu tablo, kapitalizmin çelişkilerinin doğal bir sonucu olarak ortaya çıkıyor. Zira, krizin faturasını patronlar değil, işçi ve emekçiler ödüyor.

Son olarak Türkiye ekonomisine ilişkin değerlendirmelerde bulunan uluslararası kredi derecelendirme kuruluşu S&P, Türkiye ekonomisine dair açıklama yayınladı.

"Zayıf Türk Lirası'nın yüksek enflasyonu beslemeye devam etmesinden endişe duymayı sürdürüyoruz" ifadelerine yer verilen açıklamada, TC Merkez Bankası'nın bu duruma bir yanıt üretmekte yetersiz kaldığına değinildi.

BANKALARIN EKİM AYI BİLANÇOLARI: KÂRLAR KATLANDI

Merkez Bankası üzerinden yürüyen tartışmalarda, AKP şeflerinin "faizlerin düşmesi gerektiği" söylemlerine karşın TL'nin değer kaybı ve artan enflasyon, Merkez Bankası'nın faizleri yükseltme eğilimini güçlendiriyor.

Öte yandan, AKP şefleri faizlerin yüksekliğinden sözde "şikayetçi" olsa da bankaların kârları katlanarak büyümeye devam ediyor.

Bankacılık sektörünün 2017 Ekim ayı bilançosu açıklanırken, net kârlardaki büyüme dikkat çekti. 29 Kasım'da açıklanan BDDK verilerine göre, 10 ayda bankaların net kârı 41 milyar 159 milyon TL oldu. Bu meblağ, geçtiğimiz yılın Ekim ayındaki 32 milyar 70 milyon TL'lik net kâra kıyasla yüzde 30'a yakın artışa tekabül etti.

10 aylık süreçte bankacılık sektörünün aktif büyüklüğü ise yüzde 16 artışla 3 trilyon 168 milyar 427 milyon liraya ulaştı.

Erdoğan ailesinin milyon dolarlık offshore kazancı

Erdoğan ailesinin, Man Adası ve Malta'da kurduğu şirketler aracılığıyla milyonlarca dolar kazandığı 'Malta Belgeleri'yle ortaya çıkmıştı. 28 Kasım'da Kılıçdaroğlu'nun sunduğu 'belgeler', bu ilişkileri kuran, para transferini yapan bankalardaki resmi işlemlerin bir kısmından oluşuyor.

MALTA BELGELERİNDE ERDOĞAN AİLESİ

Erdoğan ailesinin milyonlarca dolarlık kazanç elde ettiğine ilişkin 'Malta Belgeleri' ile su yüzüne çıkanlar, *The Black Sea* adlı online derginin makalesinde yer aldı. Makaleye göre belgelerde, Azeri iş adamı Mübariz Mansimov Gurbanoğlu ile Erdoğan ailesi arasındaki ilişkiler öne çıkıyor.

Erdoğan ailesinin Agdash adlı petrol tankerini İstanbul'da kurulu Palmali Group'un sahibi Mansimov aracılığıyla aldıkları görülüyor. Erdoğan'ın yakın dostu SOM Petrol'ün sahibi Sıtkı Ayan'ın 2008'de Erdoğan ailesine yedi milyon, Mansimov'un ise 2008'den beri gemi için 23 milyon dolar ödediği öğrenildi.

Ekim 2008 tarihinde Erdoğan ailesinin Man Adası'ndaki Bumerz Limited şirketleri üzerinden Mansimov'un tankeri olan Agdash'ı aldığı, "Bumerz" in ise Erdoğan'ın oğlu Burak, kardeşi Mustafa ve eniştesi Ziya İlgen'in isimlerindeki harflerden oluştuğu söyleniyor.

MANSİMOV'DAN ERDOĞANLARA GEMİ

Palmali Group'un 100'e yakın gemiden oluşan filosuyla Karadeniz'deki pet-

rol ticaretinin üçte ikisini yaparak Mansimov'u milyarder yaptığı ifade edilirken, 2006'da Erdoğan'ın tavsiyesiyle Türkiye nüfusuna geçtiği öğrenildi. Mansimov'un Türkiye nüfusuna geçmek için hükümete rüşvet verdiği de iddia ediliyor.

Mansimov'un Agdash'ı 2007 yılında Rusya devletinin iştiraki olan United Denizcilik'e sipariş ettiği, yapım masraflarının bir kısmı için de Letonya'daki Parex Bank'tan 18,4 milyon dolarlık kredi istediği belirtiliyor. Mansimov'un krediyi o anda alamadığı söylenirken, Bumerz Limited'in aynı dönemde Erdoğan'ın eniştesi Ziya İlgen tarafından Man Adası'na kayıt ettirildiği öğrenildi. Erdoğan ailesinin Bumerz Limited şirketi üzerinden Agdash'ın kayıtlı olduğu Malta'da kurulu "Pal Shipping Trader One" adlı şirketin tüm hisselerini alarak 2007 sonbaharına Mansimov'a teslim edilen Agdash'ı da aldığı belirtilen belgelerde, bir gün sonra Parex Bank'ın 18,4 milyon dolarlık krediyi verme kararı aldığı yer alıyor. Mansimov'un bundan sonra Agdash'ı 7 yıllığına kiralayıp krediyi de onlar adına geri ödediği, bunun için de bir sözleşme imzaladıkları belirtiliyor. Böylece Erdoğan ailesine hediye edilen tankerin bedeli Mansimov için 21,2 milyon dolar olurken, geminin kalan 7 milyon dolarlık ödemesinin de Sıtkı Ayan tarafından yapıldığı ifade ediliyor.

MANSİMOV KÜRT PETROLÜNÜ

ANKARA'YA TAŞIDI, İHALELERİ ALDI

Mansimov'un 2010 yılında Port Bodrum Yalıkavak'ı satın alarak süper lüks

bir marina inşa ettiği, yine Bodrum'daki Tilkicik Koyu'nun özelleştirilmesi ihalesini de 370 milyon lira teklifle kazandığı yer alan belgelerde, 2008 yılında yarı hissesini satın aldığı Tekfen İnşaat'ın Bakü-Ceyhan ve TANAP boru hatlarından geçtiğimiz yıllarda büyük ihaleler kazandığı öğrenildi. TANAP ihalesinin bedelinin 500 milyon dolar olduğu söyleniyor.

2015'te Türk devletinin Barzani'den Ceyhan limanına ham petrol getirmesi üzerine, Irak hükümetinin ihracatı gerçekleştiren şirketleri kara listeye almasıyla, Mansimov'un bu petrolü taşıdığı, Palmali Group'un 2007 ve 2008 yıllarında Bakü-Tiflis-Ceyhan boru hattıyla Azerbaycan'dan Türkiye'ye gelen tüm ham petrolü Ceyhan'dan taşıma yetkisine sahip tek şirket olmak için 10 yıllığına SOCAR'la anlaşma imzaladığı belirtiliyor. SOCAR'ın, Ocak 2017'de Erdoğan ailesinin bir başka şirketi olduğu kamuoyunca bilinen BMZ Group'a ait beş petrol tankerini satın aldığı, bu iş için Malta'taki şirketlerini kullandığı da öğrenildi. Yine, Erdoğan ailesinin SOCAR'a satılan gemilerinin Mansimov'un şirketi tarafından kiralandığı da ifade ediliyor.

Agdash'a 7 milyon dolar koyan Ayan ailesinin, 3 sene boyunca kayıtlarda görünmediği, 2011'de ise Bumerz'in hisselerinin Ayan'lar tarafından Man Adası'nda kurulan Bellway Limited'e devredildiği öğrenilirken, Agdash'ın sahibinin hâlâ Ziya İlgen olduğu ifade ediliyor. Gemi için Parex'ten alınan kredinin geri ödemesinin 2015'te bitmesinden sonra da, geminin kiracısının 2020'ye kadar Mansimov olduğu öğrenildi.

Çürümüş düzenin sefası "efendilere", cefası emekçilere!

Son dönemde sıklıkla anılır olan "vergi cenneti" tartışmalarına, Binali Yıldırım ve oğullarının ardından Tayyip Erdoğan ve ailesi de dahil oldu. CHP Genel Başkanı Kemal Kılıçdaroğlu, 28 Kasım'da partisinin grup toplantısında yaptığı konuşmada, Erdoğan'ın ailesinin Man Adası'na milyonlarca dolar para kaçırdığının belgelerini paylaştı.

Kılıçdaroğlu'nun açıklamalarının ardından sermaye hükümeti önce belgelerin "ticaret kaynaklı resmi işlem" olduğunu iddia etti, kısa süre sonra da sahte olduğunu öne sürdü ve algı operasyonuna başladı. Binali Yıldırım'ın oğullarının vergi kaçırdığına dair belgelerin yer aldığı 'Paradise Papers' üzerine mecliste araştırma yapılmasını engelleyen AKP, şimdi de türlü demagojiyle emekçilerin zihnini bulandırmaya çalışıyor.

28 Kasım'da kamuoyuyla paylaşılan belgeler, bilinen gerçeğin bir kez daha teyit edilmesi oldu aslında. Emekçilere her türlü vergi yükünü reva görenler; bir yandan "tasarruf edin" derken diğer yandan da "itibardan tasarruf olmaz" diyenler, milyonlarca doları kendi lüks ve sefahatleri için kaçırıyorlar. Man Adası'na milyonlarca dolar kaçırılması bir kez daha gösterdi ki, bu düzen alabildiğine çürümüştür. Sermaye düzeninin cefasını işçi ve emekçiler çekmekte, sefasını ise kapitalistler ve onlar adına devleti yönetenler sürmektedir.

Beyaz Saray'dan görüşmeye dair açıklama

Erdoğan ve Trump arasında 24 Kasım'da yapılan telefon görüşmesinin ardından Beyaz Saray'dan yapılan açıklama basına yansıdı.

Trump'ın; Türkiye ve ABD arasındaki "stratejik ortaklığa" vurgu yaptığı belirtilen görüşmede, BM öncülüğündeki Cenevre sürecinin işletilmesinin önemine işaret ettiği ifade edildi.

Türkiye'den yapılan "ABD, YPG'ye silah desteğini kesecek" açıklamasına ilişkin de şöyle denildi: "Artık Rakka'daki savaş bittiği ve IŞİD'in geri dönmemesini garanti altına alacak istikrar getirme sürecine doğru ilerlendiği için, geçmişteki politikalarımıza uygun olarak, Suriye'de sahadaki ortaklarımıza verilen askeri desteğe dair kararlaştırılmış düzenlemeler konusunda Başkan Trump Cumhurbaşkanı Erdoğan'ı bilgilendirdi."

Reza Zarrab'tan rüşvet itirafları

İran'a yönelik uluslararası ambargoyu delmek gerekçesiyle ABD'de tutuklanan Reza Zarrab, 29 Kasım'daki duruşmada "tanık" sıfatıyla ifade vermeye başladı. New York'taki duruşmada Zarrab 17-25 Aralık 2013'te düzenlenen yolsuzluk ve rüşvet operasyonunda adı geçen Egemen Bağış ve Zafer Çağlayan ile kirli ilişkilerini anlattı. Davada eski Ekonomi Bakanı Zafer Çağlayan'ın da aralarında bulunduğu sanıklar "ABD ve özellikle ABD Hazine Bakanlığı'nı dolandırmak", "Bankacılık sisteminde sahtekarlık yapmak", "Kara para aklamak" gibi iddialarla yargılanıyor.

TAKAS GÖRÜŞMELERİ BAŞARILI OLMADI

Savcı Sidhardha Kamaraju, Zarrab'a avukatlarının Türkiye ile mahkum takası için çalıştığını hatırlatarak, "Erdoğan'ın da dahil olduğu bu görüşmeler (takas görüşmeleri) başarılı oldu mu?" diye sordu. Zarrab "hayır" yanıtını verdi. Zarrab, kendisiyle takas edileceklerin kimler olacağına dair ise bir şey söylemedi.

HESAP AÇMASINA EGEMEN BAĞIŞ YARDIM ETMİŞ

Eski Halkbank yöneticisi Hakan Atilla aleyhine tanıklık yapan Zarrab, İran'la iş yaptığı için Türkiye'deki Aktif Bank'ta hesap açmasının reddedildiğini ve eski AB Bakanı Egemen Bağış'ın devreye girerek kendisine yardım ettiğini söyledi.

Zarrab ifadesinde 2010 ve 2011 yıllarında İran Merkez Bankası Başkanı Mahmud Bahmani ile görüşmeler yaptığını, İran Merkez Bankası'na finansal hizmetler vermek konusunda anlaşmış olduğunu da anlattı.

HAKAN ATILLA İŞİ YAPTIRIMLARA UYDURMUŞ

Zarrab ilerleyen süreçte Aktif Bank'ın doğrudan İranlı yetkililerle çalışmaya başladığını ve kendisinin devre dışı bıraktığını, bunun üzerine Halkbank'a gittiğini söyledi. "Oluşturduğumuz yapının Amerikan yaptırımlarıyla uyumlu gözükmesi için katkıda bulundu" dedi.

ZAFER ÇAĞLAYAN'A 45-50 MİLYON AVRO RÜŞVET VERMİŞ

İran'ın gaz ve petrol satışlarından elde ettiği geliri kullanmadığını söyleyen Zarrab, yaptırım kurallarına en iyi hakim olan kişi olması nedeniyle Hakan Atilla'yı aradığını belirtti.

Zarrab, Halkbank ile ilk temasın 2012'de kurulduğunu ancak ilişkilerin daha eskiye dayandığını söyledi. Eşi Ebru Gündeş'in ünlü bir isim olması nedeniyle eski Halkbank Genel Müdürü Süleyman Aslan'ın kendisiyle çalışmak istemediğini bunun üzerine devreye dönemin Ekonomi Bakanı Zafer Çağlayan'ın girdiğini ifade etti.

Zarrab, Halkbank ile bağlantının kurulması için Zafer Çağlayan'a toplamda 45 ila 50 milyon avronun yanı sıra 7 milyon dolar ve 2.465 milyon TL rüşvet verdiğini söyledi. Zarrab ayrıca, Çağlayan'ın İran'a para transferi karşılığında elde edilecek kârın yüzde 50'sini istediğini de anlattı.

MGK toplantısından 'Afrin'e saldırı' sinyali

Milli Güvenlik Kurulu (MGK), 29 Kasım'da Tayyip Erdoğan başkanlığında toplandı. Kaçak Saray'da yapılan ve yaklaşık 3,5 saat süren toplantının ardından yayınlanan bildiriye, Afrin'e yönelik saldırı sinyali dikkat çekerken, Kürt halkının bölgedeki kazanımlarına düşmanlık da kendini gösterdi.

Bildiriye şu maddeler yer aldı:

"* Türk Silahlı Kuvvetleri unsurlarının İdlib gerginliği azaltma bölgesinde 'gözlem misyonu'nu başarıyla sürdürdüğü, bu görevin Batı Halep'le Afrin yakınlarında da yerine getirilmesiyle huzur ve güven ortamını gerçek manada sağlanabileceği mütalaa edilmiştir. İdlib'deki misyon Afrin yakınlarında da yerine getirilmeli.

* (Norveç'teki NATO tatbikatında yaşanan skandal) Bu tür olayların NATO ittifakının temelini oluşturan 'dayanışma ilkesinin' zarar görmesine neden olabileceği, Norveç ve NATO makamlarınca başlatılan soruşturmanın sıralı sorumluları kapsayacak şekilde genişletilmesinin beklendiği, NATO'yu kendi amaçları için araç olarak kullanmaya çalışan kesimlere müsaade edilmemesi gerektiği, gelişmelerin bu doğrultuda yakından izleneceği belirtilmiştir. Cumhuriyetimizin kurucusu Gazi Mustafa Kemal Atatürk ile Türk milletinin ve devletin temsilcisi Cumhurbaşkanına yönelik bu tarz düşmanca yaklaşımların ve ifadelerin hiçbir şekilde kabul edilemeyeceği bir kez daha vurgulanmıştır.

* PKK/PYD-YPG terör örgütünün Suriye'nin demografik yapısını örtülü etnik temizlik yapmak suretiyle bozmasının ve toprak edinme çabalarının, uluslararası hukuka ve insan haklarına aykırı olduğu bu cihetle de kabul edilemez bulunduğu, Türkiye'nin kendi güvenliğini sağlamak maksadıyla özellikle hudut bölgesinde gereken her türlü tedbiri almaya devam edeceği bir kez daha vurgulanmıştır."

Polis terörü mahkemelerde ve mecliste aklanıyor

Sermaye düzeni polis cinayetlerini aklayan yargı kararlarıyla dikkat çeken Kürt halkını, ilerici ve devrimci güçleri hedef alan polis terörü de olağan hale getirilmeye çalışılıyor.

Geçtiğimiz aylarda Esenyurt'ta bir lise öğrencisini katleden polis hakkında açılan davada katil polise iyi hal ve haksız tahrik indirimi uygulandı. Öte yandan Hakkari'de köylülerin uğradığı polis işkencesine ilişkin meclise sunulan soru önergeleri "sorulamayacak konu" bahanesini öne süren meclis başkanı İsmail Kahraman tarafından reddedildi.

MAHKEMEDEN KATİL POLİSE ART ARDA İNDİRİM

Esenyurt'ta lise öğrencisi Ömer Barış Topkara'nın polis tarafından katledilmesine ilişkin dava 27 Kasım'da Bakırköy 5. Ağır Ceza Mahkemesi'nde sonuçlandı. Mahkeme ilk olarak polise "kasten öldürme" suçundan ceza verirken, sonrasında art arda ceza indirimi uyguladı. "Eylemin haksız bir fiilin meydana getirdiği hiddetin etkisi altında haksız tahrik"le işlendiğini iddia eden mahkeme ayrıca polise "iyi hal" uygulayarak hapis cezasını 11 yıl

8 aya düşürdü.

MECLİSE İŞKENCE "SORULAMAZ"

Hakkari'nin Şapatan köyünde ortaya çıkan polis işkencesine ilişkin HDP milletvekili Lezgin Botan'ın meclise sunduğu soru önergesi meclis başkanı İsmail Kahraman tarafından reddedildi. Ağustos ayında verilen önerenin reddedilmesine Meclis İç Tüzüğü'nde "Sorulamayacak konular" başlığındaki 97. madde gerekçe olarak gösterildi. Ardından tekrar hazırlanan önerge, geçen hafta aynı gerekçe öne sürülerek tekrar reddedildi.

Zindanlarda katliam hazırlığı

Sermaye devleti her alanda olduğu gibi zindanlarda da OHAL bahanesi ile baskıları arttırmış durumda. Birçok hapishaneden tutsaklara dönük işkence ve saldırı haberleri geliyor. Tutsaklara yönelik süngerli odaya kapatma, arama bahanesiyle tutsakların yaşam alanını talan etme, çıplak arama dayatmaları, işkence vb. saldırıların arkası kesilmiyor. Devrimci-siyasi tutsaklar birçok gazeteyi, kitabı, mektubu alamazken; yaptıkları her protesto eylemine yılları bulan iletişim cezaları veriliyor. Zindanlarda yaşanan bu saldırı, baskı ve işkence haberlerine bu top raklar yabancı değil. Sermaye devletinin Burdur, Buca, Ümraniye, Çanakkale, Ulucanlar ve 19 Aralık'ta birçok hapishane- de kanlı katliamların imzacısı olduğu biliniyor. Sermaye devleti devrimci, ilerici, muhalif herkesi bir tehlike olarak görüp önce zindanlara dolduruyor, ardından zindanlarda katletme politikası izliyor.

Senaryo hiç değişmiyor. 1999 yılında Ulucanlar Katliamı'ndan hemen önce ABD'ye ziyaret gerçekleştiren dönemin başbakanı Bülent Ecevit "içeriye kontrol altına almadan dışarıyı alamayız" demişti. Ardından 10 yiğit devrimci Ulucanlar zindanında katledilirken, 19 Aralık Katliamı'na hazırlık yapılmıştı.

Sermaye devleti ne zaman içeride ve dışarıda siyasi-ekonomik kriz yaşasa toplumun en dinamik, devrimci ve mücadeleci kesimlerini zindanlara dolduruyor, kendisi için tehlikenin devam ettiğini

fark ettiğinde ise katliamlara başvuruyor. Bugün sermaye devletinin zindanlarda izlediği tecrit, baskı ve işkence politikası da bu tutumun güncel örnekleri olarak karşımıza çıkıyor.

Son olarak gündeme gelen ve devrimci-ilerici tutsakları hedef alan saldırının adı ise tek tip elbise dayatması. Şimdiden adli tutuklu ve hükümlülere tek tip elbiselerin giydirildiği belirtiliyor. Devrimci-politik tutsakları ise avukat, aile görüşü, hastaneye gidiş sırasında bu tek tip elbiseleri giymeye zorluyorlar. Sermaye devletinin kendi kanlı tarihinden öğrenmesi gereken bir başka gerçek

ise, devrimci ve ilerici tutsakların buna boyun eğmeyeceğidir. 1984'te gündeme gelen tek tip saldırısı "Apo, Fatih, Hasan, Haydar"ın can bedeliyle ve onlarca devrimcinin direnişi ile püskürtülmüştür. Devrimci tutsaklar yaptıkları açıklamalarla bugün de bu saldırıya karşı direnişi seçeceklerini belirtmişlerdir.

"TATBİKAT" ADI ALTINDA SALDIRI HAZIRLIĞI

Sermaye devleti geçtiğimiz günlerde Elazığ Hapishanesi'nde birçok devrimcinin ağır işkencelere maruz kaldığı bir

"tatbikat" düzenledi. Yine Mersin, Tarsus, Silivri, Edirne, Şakran ve daha birçok zindandan her gün yeni bir işkence haberi geliyor. Kimi yerlerde ise tutsaklar sayımı ayakta vermedikleri gerekçesiyle işkenceye maruz kalıp elleri ayakları kelepçelenerek süngerli odalara, hücrelere kapatılıyor. Görünen o ki, sermaye devleti tüm bu uygulamaları ve sözde "tatbikatlarıyla" yeni katliamların peşinde.

Birçok zindanda ise tecrit, baskı ve işkenceye karşı direniş var. Tutsaklar kapı dövme eylemlerinden süresiz açlık grevi eylemine varıncaya dek direnişlerine devam ediyorlar.

Sermaye devleti ilerici, devrimci güçlere dönük gözaltı ve tutuklama saldırılarını arttırırken, hapishanelerde de baskı ve tecrit uygulamaları yoğunlaştırılıyor.

BOLU HAPİSHANESİ'NDE KIZIL BAYRAK'A KEYFİ ENGEL

Keyfi gerekçelerle tutsakların devrimci basına ulaşmaları engelleniyor. Bolu F Tipi Hapishanesi'ndeki Ali Gülmez'e gönderilen 27 Ekim ve 10 Kasım tarihli *Kızıl Bayrak* gazeteleri "tutsağın aboneliği yok" ve "ücretsiz verilebilecek yayın kriterlerini karşılamadığı" bahaneleriyle iade edildi.

DENİZLİ T TİPİ'NDE KEYFİ DAYATMALAR

İnsan Hakları Derneği (İHD), ÇHD ve ÖHP, yayınladığı bir raporla Denizli T Tipi Hapishanesi'ndeki hak ihlallerini ortaya koydu. Her tutsağın tekli hücrelerde tutulduğu ve günde 1 saat havalandır-

Tutsaklara yoğun baskı ve tecrit

maya çıkarıldığı ifade edilen raporda, hücreler çok küçük olduğundan tutsakların göz problemi ve psikolojik sorunlar yaşadığı belirtildi. Tutsakların Ağustos ayından beridir birbirleriyle yan yana getirilmediği, provokatif hücre aramalarının arttığı belirtilen raporda, her hafta hapishane müdürüyle görüşme talep edilmesine karşın görüşme yapılamadığı aktarıldı. Tutsakların ancak idare aracılığıyla kitap temin edebildiği, bu kitapların tutsaklara gecikmeli olarak verildiği ve çoğu zaman istedikleri kitapların verilmediği söylenen raporda, Mersin Hapishanesi'nden sürgünle gelen bir grup gencin ayakta sayım dayatmasına karşı çıkması sonucu işkenceyle hastanelik edildiklerine dikkat çekildi. Tutsakların hücre değiştirmek için verdikleri dilekçelerin işleme alınmadığı, 20 kişiye ceza verildiği ve itirazların da dikkate alınma-

dan reddedildiği ifade edilen raporda, mektup ve faks yoluyla iletişim kurulmadığı söylendi. Tutsakların tedavi edilmediği, görüşçülere keyfi uygulamalar dayatıldığı belirtilen raporda çorap ve kol saati çıkarma gibi dayatmalar yüzünden tutsaklara disiplin ve hücre cezası verildiği aktarıldı.

10 TUTSAK AÇLIK GREVİNDE

Artan bu baskı ve tecrit koşullarıyla birlikte, gelen/gönderilen mektup ve faksların zamanında gönderilmemesi veya hiç verilmemesine karşı 10 tutsağın açlık grevine başladığı belirtildi. Tutsakların talepleri kabul edilene kadar açlık grevine devam edeceklerini söyledikleri aktarıldı. Açlık grevine yine saldırıyla yanıt veren hapishane yönetiminin şeker ve suları topladığı, kısıtlı limon ve şeker verdiği, B12 vitaminin ise verilme-

diği belirtildi.

20 Kasım'da avukatların cezaevi savcısıyla açlık grevine ilişkin yaptığı görüşmede savcının "pazarlık yapmaya çağım" diyerek avukatları, polis zoruyla kovmakla tehdit ettiği anlatıldı.

ŞAKRAN'DA 5 TUTSAK 'TEL KAFESLİ' KOĞUŞLARA ALINDI

Kandıra F Tipi Hapishanesi'nden Şakran 2 Nolu T Tipi Hapishanesi'ne sürgün edilen tutsakların ise, Kandıra'dan çıkarılırken darp edildikleri, Şakran'da da hapishane müdürünün talimatıyla çıplak arama işkencesine maruz kaldıkları öğrenildi. Ayrıca tutsakların, "FETÖ" davalarından tutuklananlar için inşa edilen tel kafesli koğuşlara konduğu, tutsakların yaptığı tüm başvurulara karşın bu durumun değişmediği ifade ediliyor. Hapishane müdürünün konuyla ilgili avukatlarla "görüşmem" dediği, ikinci müdürün de "yoğun olduğu" gerekçesiyle görüşmeyi kabul etmediği öğrenildi.

100 yılın çağırısı...

Gelecek mutlaka

BUNALIMLAR VE SAVAŞLAR DÖNEMİ

1700'lü yılların sonunda gerçekleşen Sanayi Devrimi kapitalist gelişmeye muazzam bir ivme kazandı. Sanayi kapitalizminin asıl atılımı ise vahşi sömürü çağı olarak bilinen 1800'lü yıllarda gerçekleşti. İngiltere'nin öncülük ettiği kapitalist gelişme başta Almanya ve Fransa olmak üzere kıta Avrupa'sına yayıldı. Yüzyılın ilk yarısı kapitalist sistemin kısa periyotlarla gündeme gelen krizleriyle ve sanayi proletaryasının ilk büyük hareket ve eylemleriyle (Çartist hareket, Lyon vb.) çalkalandı. Burjuvazinin devrimci barutunu tümünden tükettiğini gösteren burjuva devrimlerin son dalgası yine bu aynı dönemde yaşandı. Ve 19. yüzyıl, işçi sınıfının etkin bir politik kuvvet olarak sahnede olduğu 1848-49 devrimleriyle, Marx ve Engels öncülüğünde bilimsel sosyalizmin inşasıyla, proletaryanın ilk uluslararası örgütü Enternasyonal'in kuruluşuyla, 1 Mayıs ve 8 Mart'ı tarihe yazan grevlerle ve nihayet Paris Komünü'yle kayıtlara geçti.

Avrupa'da işçi hareketinin ve 1848-49 devrimlerinin yenilgisi sonrasında kapitalizm, yirmi yılı bulan bir büyüme ve genişleme dönemi yaşadı. 1870'lerin ilk yıllarından başlayarak, sistem bu kez uzun süreli bir tıkanma ve bunalım dönemine adım attı. Bu aynı dönemde dünya, kapitalizmin tekeli evreye geçişine de sahne oldu. Dünyanın bir avuç emperyalist devlet tarafından sömürgeleştirilmesi ve paylaşımı tamamlandı. Emperyalist-kapitalizm yeryüzüne egemen bir düzen haline geldi. Döneme kapitalist bunalım, militarizm, emperyalist pazar kavgası ve bölgesel savaşlar damga vurmaya başladı.

Bu gelişmeler bir yandan sömürgelerde bağımsızlık mücadelelerinin zeminini hazırlarken, diğer yandan da nispeten geri kapitalist ülkelerde çelişkileri keskinleştirip devrimin koşullarını olgunlaş-

tırmaktaydı.

İmparatorluğun militarist ihtiyaçlarını karşılamak için 1800'lerin ikinci yarısında dev işletmeler kurmaya yönelen Çarlık Rusyası, dizginsiz sömürünün, kitlesel açlığın ve yoksulluğun pençesinde kıvranan milyonlarca köylü ve işçisiyle, radikal kurtuluş arayışındaki aydın kesimiyle devrimci mayalanmanın yoğunlaştığı ülkelerden biri haline geldi. Devrimin ağırlık merkezi giderek batıdan doğuya kaydı.

I - SINIF

Avrupa gericiğinin kalesi ve halklar hapishanesi olarak bilinen Çarlık Rusyası'nda 1870'lerden itibaren sanayi proletaryası mücadele sahnesinde yer almaya başladı. Rusya işçi sınıfı 1877-79 yıllarında Petersburg gibi merkezlerde grev dalgası estirecek denli gelişti. Ekonomik ve sosyal talepli işçi hareketi sonraki yıllarda da durulmadı. 1896-97'de grevlerle kitlesel bir hareket düzeyi kazandı.

Çarlık polisinin gelişen işçi hareketini kontrol etmek için

başvurduğu çare kendi denetiminde sendikalar kurmaktı. Görev Moskova jandarına şefi Albay Zubatov'a verildiği için, bu sendikalara Zubatovist sendikalar denilmekteydi. Fakat çarlık rejiminin çabaları işçi hareketini durdurmaya yetmedi. İşçiler ekonomik ve sosyal taleplerin yanı sıra yer yer zorbalığa ve istibdada karşı siyasi talepler de ileri sürdüler. 1899'da gençliğin çarlık zorbalığına karşı başlattığı protesto eylemlerini işçilerin 1901'deki grev hareketi takip etti. Rusya'nın başlıca sanayi kentlerinde ve demiryolları gibi stratejik sektörlerde grev ve kitlesel gösterilerle büyüyen işçi hareketi 8-9 Şubat 1904'te başlayan Rus-Japon savaşına kadar hızını kaybetmedi. Çarlığın başbakanı Plehve, savaşın nedenlerinden birinin de devrimci yükselişi önlemek olduğunu, "Devrim dalgasını önleyebilmek için küçük, başarılı bir savaşa ihtiyacımız var" cümlesiyle özetlemekteydi.

Savaşta yenilgi üstüne yenilgi alan Çarlık Rusyası'nda yaşamı çekilmez hale gelen işçiler ve köylüler arasındaki huzursuzluk Aralık 1904'te yeni bir hareketi tetikledi. Nihayet 1905 Ocak ayı içinde Putilov işletmelerinde 4 işçinin işten atılmasına karşı ve ekonomik taleplerle başlayan grev, tüm Petersburg fabrikalarına yayıldı. 200 bine yakın işçi, ellerinde dinsel ikonalar ve "kutsal baba" olarak gördükleri çara sunacakları bir dilekçe, başlarında Zubatov hareketinin Peters-

burg'daki ajanı Papaz Gapon olduğu halde, 9 Ocak'ta Kışlık Saray'a yürüdüler. Çarlık rejimi kitleyi kurşunlarla karşıladı. Binden fazla kişi öldü, iki bin civarında insan yaralandı. Kanlı Pazar, tüm Rusya'da kitlesel bir ayaklanmanın başlangıcına dönüştü. Çarlığın anayasal monarşi, meclisin kuruluşu ve anayasa sözü silahlı hale gelmiş ayaklanmayı durduramadı.

Ve 1905 Devrimi Ekim ayında işçi Temsilcileri Sovyetlerinin ortaya çıkmasıyla taçlandı. 1905 aynı zamanda Rusya'da devrimin ilk aşamada bir işçi-köylü devrimi olarak gelişeceğini gösteriyordu.

Rusya'da beklenen ve nihayet patlayan devrim ancak 1907'de tümünden bastırılabilirdi. Sonraki 4-5 yıla baskı ve gerici atmosferi hakimdi. 1911'de gençliğin başlattığı gösterilerin ardından, işçi hareketi tekrar canlanmaya başladı. İki-üç yıl boyunca Rusya, işçi sınıfı ve köylülüğün kitlesel hareketiyle, grev ve eylemlerle çalkalandı. Çarlığın imdadına 1. Emperyalist Paylaşım Savaşı yetti.

1914'ten itibaren dünyayı kasıp kavuran, ceset yığınları ve kan gölleri oluşturan emperyalist savaşın halklara faturası alabildiğine ağırdı. Rusya işçi sınıfı 1917'nin başlarında bu kez savaşın yıkımına, ağırlaşan çalışma ve yaşam koşullarına, açlığa ve yoksulluğa karşı, ekmek, özgürlük ve barış talepleriyle harekete geçmişti. 9 Ocak Kanlı Pazar'ın yıl dönümü anmalarıyla başlayan hareket, eski

Avrupa'da işçi hareketinin ve 1848-49 devrimlerinin yenilgisi sonrasında kapitalizm, yirmi yılı bulan bir büyüme ve genişleme dönemi yaşadı. 1870'lerin ilk yıllarından başlayarak, sistem bu kez uzun süreli bir tıkanma ve bunalım dönemine adım attı. Bu aynı dönemde dünya, kapitalizmin tekeli evreye geçişine de sahne oldu.

ak sosyalizm!

Rus takvimiyle 23 Şubat'ta, yeni takvimle 8 Mart'ta kadın işçilerin başlattığı grev ve gösterilerin tetiklemesiyle devrime dönüştü. İşçilerin ve asker giysileri içindeki köylülerin silahlı isyanı sonucunda çarlık yıkıldı.

Devrim, dönemin sözde sosyalistlerinin de desteklediği Geçici Hükümet'in yanı sıra bir kez daha işçilerin ve köylülerin özyönetim organları olan Sovyetlerin doğumuna ebelik edecekti. Gücü kendinden menkul geçici hükümet burjuvazinin; silahlı işçi, asker ve köylülerin seçilmiş temsilcilerinden oluşan Sovyetler ise işçi sınıfının fiili iktidar organları olarak sahneye çıktı.

II - PARTİ

1870'lerde beliren işçi hareketi, Marksizm'in 1880'lerde Rusya'da ideolojik bir akım olarak ortaya çıkmasının toplumsal zeminini oluşturdu. 1883'te kurulan Emeğin Kurtuluşu Grubu ilk on yıl boyunca yurtdışındaki bir avuç insandan ibaret kaldı. '90'larda büyüyen işçi hareketine paralel olarak ortaya çıkan, onunla iç içe şekillenen marksist işçi çevreleri Rus Sosyal Demokrat İşçi Partisi'nin (RSDİP) örgütsel birikimini oluşturdu.

Bu yıllarda Marksizm'le tanışan Lenin, gerek Rusya'da işçi sınıfının devrimci partisinin inşasında, gerekse işçi sınıfının iktidarı almasında tayin edici bir rol oynayacaktı.

1898'de toplanan ilk kongreyle kuruluşunu ilan eden RSDİP, hem polis

operasyonlarından hem de önder kadrolarının sürgünde bulunmasından kaynaklı ilk yıllarda pek varlık gösteremedi. Merkezileşmiş bir devrimci örgütün yakıcı önemini "Bize bir devrimciler örgütü verin, Rusya'yı alt üst edelim!" sözleriyle vurgulayan Lenin, esas çabasını devrimci partinin örgütlenmesine yoğunlaştırdı. Lenin'in projesi olan ve önderliği altında yayınlanan *Iskra* gazetesi, dağınık haldeki çevrelerin toparlanmasını sağlayan ve partinin örgütsel temellerini döşeyen bir kılavuz haline geldi.

Partinin ikinci kongresi Lenin'in yoğun çabalarıyla 1903'te toplandı. Bu kongredeki ayrışma sonucunda, tarihe Bolşevizm olarak damga vuracak akım ortaya çıkacaktı. Lenin'in devrimci parti inşası on yıl içinde önce halkçı (Narodnik) akımla, ardından marksist çevrelerde güçlenen ekonomizm ve kendiliğindençilikle ve en sonu örgütsel liberalizmle ideolojik-politik mücadele içinde ilerledi.

1905-07 Devrim dönemi tüm devrimci akımların kiteselleştiği bir dönemeçti. Bolşevikler için ise işçi hareketiyle kaynaşmanın, fabrikalara kök salmanın, on binlerce üyeli bir parti haline gelmenin koşullarını yarattı.

Genelde olduğu gibi Rusya'da da gericilik ve baskı yılları tasfiyeciliğin ve savrulmanın egemen olduğu bir dönemdi. Lenin önderliğindeki Bolşevikler, bu yıllarda Bolşevik Parti saflarında da boy veren tasfiyeciliğe, tanrı arayıcılığına ve devrimden kaçışa karşı ideolojik müca-

dele yürüttüler. Yasal ve yasadışı yöntem ve araçlar kullanarak, parlamenter olanaqlardan devrimci amaçlar doğrultusunda yararlanarak, işçi birliklerinde ve sendikal mevzilerde faaliyet yürüterek, fabrika ve işletmelerde sınıf ve emekçi kitlelerle bağlarını sürdürdüler. 1911-12'de başlayan yükseliş döneminde başlıca sanayi kentlerindeki işçi sınıfı içinde hızla kök salmayı, sendikalarda etkinlik kurmayı, seçimleri ve çarlık parlamentosu olan Duma'yı düzenin iç yüzünü teşhirin aracına çevirmeyi, günlük siyasal gazete çıkaracak bir güce ulaşmayı bu hazırlığa borçluydular.

Rusya'da bunlar olurken, Lenin önderliğindeki Bolşevizm'in bir diğer kavgası da uluslararası alanda sürmekteydi. Emperyalistlerin militarizme ve silahlanmaya ağırlık vererek son sürat paylaşım savaşına hazırlanmaları karşısında İkinci Enternasyonal, emperyalist savaşı devrimci savaşa çevirme kararı almıştı. Oysa emperyalist kapışma gelip çatıldığında Alman Sosyal Demokrat Partisi başta olmak üzere İkinci Enternasyonal'in belli başlı partileri kendi burjuvazilerinin arkasında saf tuttular. Sosyal-şovenizme

velken açan İkinci Enternasyonal'in ihaneti karşısında Lenin, işçi sınıfının enternasyonal devrimci bayrağını dalgalandırmaya, ihanetin iç yüzünü teşhir etmeye ve devrimci bir enternasyonalin inşası çabasına ağırlık verdi.

III – EKİM DEVRİMİ

1917 Şubat Devrimi'nin ardından sürgündeki devrimciler Rusya'ya dönmeye başladılar. Lenin Rusya'ya ulaştığında,

devrimin taktiklerini açıkladı ve Bolşevik safları bu doğrultuda eğitmeye koyuldu. İşçi-köylü iktidarı düşüncesinde başlangıçta neredeyse tek başınaydı. Geçici hükümeti oluşturan küçük-burjuva partiler işçi, asker ve köylü sovyetlerinde de etkin bir güce sahiptiler. Fakat onlar işçi ve köylü kitlelerin ekmek, barış, toprak gibi taleplerini karşı-

lamaya yanaşmadıkları için kitleler içinde Bolşevik Parti'nin çağrıları giderek güç kazanmaya başladı. Temmuz'da kitlelerin tepkisi silahlı bir gösteri biçimini aldı. Burjuva hükümetin ve sözde sosyalistlerin buna yanıtı Bolşevik Parti'yi yasaklamak, önderleri hakkında tutuklama kararı çıkarmak oldu. Diğerleri emperyalist savaşı sürdüreceklerini taahhüt ederken, Kurucu Meclis'i toplamak, Sovyetleri dağıtmak planları yaparken, Bolşevikler "Tüm iktidar Sovyetlere!" şiarı doğrultusunda çalışmalarını hızlandırdılar.

Nihayet Eylül ayında Lenin partinin başlıca örgütlerinde tartışılmak üzere "Bolşevikler iktidarı almalıdır" ve "Marksizm ve ayaklanma" başlıklı mektuplarını kaleme aldı. Ağustos-Eylül-Ekim aylarında başta Petrograd ve Moskova olmak üzere belli başlı sanayi kentlerindeki işçi ve askerlerin büyük çoğunluğu Bolşeviklerin safına geçmişti. 10 Ekim'de parti Merkez Komitesi parti örgütlerinde görüşülmek üzere silahlı ayaklanma çağrısı yaptı. Silahlı ayaklanma kararı parti örgütlerinin yanı sıra Petrograd Sovyeti ve Sovyet'in Askeri Devrimci Komitesi ta-

1905-07 Devrim dönemi tüm devrimci akımların kiteselleştiği bir dönemeçti. Bolşevikler için ise işçi hareketiyle kaynaşmanın, fabrikalara kök salmanın, on binlerce üyeli bir parti haline gelmenin koşullarını yarattı.

rafından da desteklendi. Nihayet 2. Tüm Rusya Sovyetler Kongresi'nin toplanmasından bir gün önce, 25 Ekim sabaha karşı saat 02.00'ye doğru, Sovyet'e bağlı silahlı işçiler fabrikalardan, askeri birlikler kışlarından çıkarak kamu binalarına, köprülere, istasyonlara doğru harekete geçtiler. İşçi sınıfının silahlı neferleri Kışlık Saray'ın merdivenlerini bu kez kendi iktidarlarını kurmak için tırmanıyorlardı.

Lenin devrimin zaferini, Devrimci Askeri Komite adına yazdığı bildiriyle şöyle duyuracaktı:

"Halkın mücadeleye girdiği dava -hemen demokratik bir barış, toprak mülkiyetinin kaldırılması, üretimin işçiler tarafından denetlenmesi, Sovyetler hükümetinin kurulması- kesin bir zafer kazanmıştır. Yaşasın işçilerin, askerlerin ve köylülerin devrimi." (25 Ekim)

Öğleden sonra toplanan Petrograd Sovyeti'ndeki konuşmasında ise şunları söylüyordu:

"Zorunluluğu Bolşevikler tarafından sürekli olarak haykırılan işçi ve köylü devrimi gerçekleşmiştir. ... Bu, öncelikle, içerisinde burjuvazinin yer almaya- cağı bir Sovyetler hükümeti demektir. Yeni iktidar organlarını bizzat ezilenler oluşturacaktır. Eski hükümet aygıtı bin parçaya bölünecek, yerine Sovyet kurumları biçiminde yenisi yaratılacaktır. Rusya tarihinde yeni bir çağ başlıyor. Bu üçüncü devrim kesin olarak sosyalizmin mutlak zaferiyle sonuçlanacaktır. En acil görev savaşı sonlandırmaktır. Bu, doğrudan kapitalist rejime bağlıdır. O halde, işe önce kapitalizmi yenerek başlanmalıdır. Uluslararası proleterya yardımımıza gelecektir. Arazilerin özel mülkiyetine son verildiğinde köylüler bizi destekleyecektir. Sosyalist devletin inşasına başlamalıyız..."

Bolşevikler önderliğinde Rusya'nın işçi-köylü iktidarı hızla bu kararları hayata geçirmeye başladı.

Ekim Devrimi, başta Avrupa ülkeleri olmak üzere dünyanın dört bir yanında estirdiği devrimci fırtınayla emperyalist savaşın sonunu getirdi. Avrupa'nın gelişmiş kapitalist ülkelerindeki işçi ve emekçi kitlelerin iktidar için harekete geçmesini, devrimci durumların oluşmasını tetikledi. Bu ülkelerde işçi sınıfının devrimine önderlik edebilecek hazırlığa sahip partilerin olmayışı, burjuvazinin düzeni yeniden kurmasına yol açsa da, artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı.

Rusya'daki sosyalist işçi iktidarı, daha ilk adımda çarlık boyunduruğu altındaki tüm halklara kendi kaderlerini tayin hakkı tanıdı. İlkel aşamadaki toplulukların dahi modern ve eşit halklar haline gel-

mesinin koşullarını yarattı. 20. yüzyıl boyunca dünyadaki ulusal kurtuluş mücadelelerine sadece esin kaynağı olmakla kalmadı, zaferleri için her türlü yardımda da bulundu. Toprak, üzerindeki özel mülkiyet kaldırılarak, emekçi halkın kullanımına sunuldu. Üzerlerindeki binlerce yıllık baskıya, köleliğe, ezilmişliğe, cinsiyet eşitsizliğine son verilerek, kadınların toplumsal yaşamın her alanında eşit ve saygın bireyler olarak yer almalarının yolu açıldı.

Sınıf mücadeleleriyle kimi ülkelerde elde edilmiş haklar, en başta da 8 saatlik iş günü Ekim Devrimi'nin etkisiyle tüm dünya işçi ve emekçilerinin kazanımı haline geldi. 20. yüzyıl boyunca Ekim Devrimi'nin rüzgarı ve ondan moral güç bulan batıdaki işçi ve emekçilerin mücadelesi emperyalist-kapitalist burjuvaziyi reform adı altında tavizler vermeye zorladı.

Emperyalistlerin içerideki karşı-devrim güçleriyle işbirliği halinde 4 yıl boyunca sürdürdükleri ilan edilmemiş savaştan

da zaferle çıkan Sovyet iktidarı, geri ve yıkılmış bir ülkeyi boydan boya gelişmiş bir sanayi ülkesine dönüştürdü. İktisadi ve kültürel geriliğe mahkum edilmiş bir halklar hapishanesinden uzaya ilk adımı atacak bir toplum yarattı.

Batılı ülkelerde beklenen devrimlerin yenilgiye uğraması, emperyalist kuşatma, savaşın tahrip ettiği iktisadi temel, 4 yıllık iç savaşta yitirilen devrimci işçi kuşağı, sosyal ve kültürel gerilik ve nihayet bu koşullarda tek ülkede sosyalizmin inşasının yarattığı zaafılar ile bu zeminde boy atan içerideki ayrıcalıklı bürokratik kast Sovyetler Birliği'nin sonunu getirmiş olabilir. Fakat Ekim Devrimi, insanlığın en ileri atılımı olarak sınıf ve emekçile-

rin kurtuluş kavgasına yol göstermeye devam ediyor. Devrim örgütleyicisi ve önderi Lenin, henüz Ekim Devrimi'nin 4. yıl dönümünde bu gerçeği dile getirmişti:

"Bu ilk zafer, nihai zafer değil henüz. Ekim devrimimiz sadece bizim cephemizde ve emsalsiz cefalar ve güçlükler, işitilmemiş acılar içinde ve büyük yanlışlar ve hatalarla gerçekleştirildi. Geri kalmış bir halkın tek başına dünyanın en güçlü ve en gelişmiş ülkelerinin emperyalist savaşlarını başarısızlıklara uğramadan ve hata yapmadan boş çıkarması nasıl beklenebilir ki! Hatalarımızı söylemekten korkmuyoruz ve onları düzeltebilmesini öğrenmek için bu hatalarımızı değerlendireceğiz. Ama gerçek gerçek olarak kalacaktır. Yüzlerce, binlerce yıldır ilk kez efendiler arasındaki savaşa, kölelerin tüm efendilere karşı yönelmiş köleler devrimiyle 'yanıt verme' sözü eksiksiz yerine getirildi..."

"Biz başlangıcı yaptık. Ne zaman, hangi gün ve saatte, hangi ülkelerin proleterlerinin bu süreci tamamlayacağı önemli değil. Önemli olan buzun kırılmış, yolun açılmış ve yönün gösterilmiş olmasıdır."

GELECEK MUTLAK SOSYALİZM!

Dünyamız emperyalist barbarlığın pençeleri altında ezilmeye, yakılıp yıkılmaya devam ediyor. Dünyada bugün silahlanmaya ayrılan kaynak, 2 trilyon dolar sınırına dayanmıştır. Servet-sefalelet uçurumu alabildiğine derinleşmiştir. Geline yerde dünya nüfusunun yüzde 1'i dünyanın geri kalan yüzde 99'undan (yaklaşık 7 milyar insandan) daha fazla servete sahiptir. Bundan dolayıdır ki, 800 milyondan fazla insan çatışmalar ve iklim değişikliğinin yol açtığı doğal afetler nedeniyle açlıkla boğuşuyor. Yüz milyonlarcası yoksulluk sınırının altında yaşıyor. 2016'da çatışmalarda 8 bin çocuğun öldüğü veya yaralandığı, 66 milyona yakın kişinin savaş vb. nedenlerle yerlerinden edildiği kayıtlara geçiyor. Dünya genelinde her 60 saniyede 20 kişi mülteciliğe

adım atıyor. Her gün Avrupa'ya sığınmaya çalışan ortalama 14 mülteci hayatını kaybediyor. Öte yandan kapitalizmin kalelerinde dahi işçi ve emekçilerin kazanımları birer birer gasp ediliyor. Çalışma ve yaşam koşullarının ağırlaşmasına çığ gibi büyüyen işsizlik, taşeronlaştırma, kitlesel açlık, çocuk ölümlerinde artış, kadına şiddette tırmanış, devlet terörünün yoğunlaşması, ırkçı faşizmin yükselişi vb. eşlik ediyor.

Emperyalist-kapitalist barbarlığın saymakla bitmeyecek ağır faturaları dünyanın dört bir yanında çelişkileri keskinleştirip, kitlesel patlamaları hazırlıyor. Sınıf ve emekçi kitlelere yönelik saldırıların sürekli kıskırttığı proleter kitle hareketleri, yer yer yükselen ve geri çekilen halk isyanları dalgası, bir kez daha devrimi mayalıyor. Bunun içindir ki, Yeni Ekimlerin bayrağını Türkiye'de dalgalandıran TKİP'nin döneme dair tespitleri aynı zamanda bizlere geleceği muştuluyor:

"İnsanlık yeni bir bunalımlar, savaşlar ve devrimler dönemine girmiş bulunmaktadır. Bunalımlar ve savaşlar halen günümüz dünyasına damgasını vuran yakıcı olgulardır. Birbirine sıkı sıkıya bağlı bu iki olgusal gerçek yeni bir devrimler döneminin de dolaysız bir habercisidir. Dünya işçi sınıfı ve emekçilerinin kapitalist bunalımların ve emperyalist savaşların büyük yıkım ve acılarına yanıtı bir kez daha devrimler olacaktır. Dünyanın dört bir yanında ve elbette Türkiye'de de." (TKİP III. Kongresi, Kasım 2009)

Emperyalist dünya burjuvazisi Ekim Devrimi'ni karalamaya, işçi ve emekçilerin hafızalarından tümüyle silmeye çalışsın; Ekim Devrimi'nin açtığı yol, gösterdiği yön insanlığın yegane kurtuluş umudu olmayı sürdürüyor. İşçi sınıfı ve emekçi kitleler emperyalist-kapitalist barbarlık karşısında seçeneksiz olmadıklarını mücadelenin ateşi içinde hatırlayacak ve er geç yeni Ekimler yolunda yürüyeceklerdir. Çünkü devrim bir tercih değil, bir zorunluluktur. Çünkü sosyalizm ütopya değil, yegane seçenektir. Çünkü Ekim geçmiş değil, gelecektir!..

1917-2017: Yüzyılın çağırısı...

Haklarımız, eşitliğimiz ve özgürlüğümüz için mücadeleye!

100. yılında Ekim Devrimi'ni kadınlar açısından hak eşitliği ve toplumsal özgürlük yönüyle incelediğimizde, şu iki olgu özellikle öne çıkmaktadır:

- Burjuva devrimlerinin, yüz yılı aşkın sürede kadınlara tanımadığı haklar Ekim Devrimi'nin hemen sonrasında hayata geçirilmiştir.

- Ekim Devrimi'nin üzerinden 100 yıl geçmiş olmasına rağmen Sovyetler'de sosyalizmin inşa sürecinde atılan adımların üzerine çıkan bir nitelik ortaya konamamıştır.

Ekim Devrimi'nin ardından bu yönlü adımların hızla atılması, onun, kadın sorununun toplumsal kökenini oluşturan özel mülkiyet düzenine çok derinden darbe vuran bir devrim olmasıyla ilişkilidir. Kuşkusuz ki devrimin bu çizgide gerçekleşmesinin en belirleyici noktası bilimsel sosyalizmi kılavuz edinmiş Bolşevik Parti'nin programıdır. Bu program hayata bakışı, davranış biçimini, yeni bir toplumu insanın mihenk taşlarını işaret etmektedir. Bolşevikler, kadınların eşitlik ve özgürlük mücadelesinin işlenmesinde de, örgütlenmesinde de ve nihayet devrim sonrası sosyalist insanın temeli olmasında da doğru yaklaşımı sergilemişlerdir.

Ekim Devrimi'nin sonrasında kadınların toplumsal yaşamın her alanında yer alabilmeleri, eşit ve özgür bireyler olabilmeleri için, yıllardır içine sıkıştırıldıkları gericiliğin, baskının, ezilmişliğin izlerini silecek değiştirici ve dönüştürücü bir zemin hazırlanmıştır. Kadınlar arasında okuma-yazma oranını yükseltecek ve mesleki formasyon alacakları eğitim programları ülkenin en kırsal yerlerinde bile hayata geçirilmiştir. Her düzeyde eğitim almanın önündeki engeller kaldırılmış ve kadınların her türlü alanda eğitimi teşvik edilmiştir. Kadınların üretimde, siyasette, bilimde, sanatta yer alabilmesinin önü açılmıştır. Yasalarda ve aile içi yaşamda kadın ile erkek arasındaki her türlü ayrımı ortadan kaldıracak önlemler alınmıştır. Toplumsal yaşamın her alanında kadının en aktif şekilde yer alabilmesi için bin yılların üzerine yığıldığı "sorumluluklardan" kurtulması sağlanmıştır. Kreşinden yemekhanesine, bakım evinden çamaşırhanesine oluşturulan toplumsal kurumsallaştırmalar ile tüm bu sorumlulukların toplumun ortak sorunları olarak görüldüğü ve çözümünün de kolektif zeminde olması gerektiği ortaya konmuştur.

Bu örnekler başta olmak üzere ka-

100 yılını geride bırakan Ekim Devrimi, kadınlar açısından haklar, eşitlik ve özgürlük talepleri ile bugünden yürütülen mücadeleyi devrim ve sosyalizm hedefiyle büyütme çağırıyor.

dınların haklarının anayasal güvenceye alınması, toplumsal eşitliğin sağlanması, özgür bir yaşamı örnek için kadınların özgürleşmesi neden Ekim Devrimi'nin olmazsa olmazıdır veya doğası gereğidir?

Hakların alınması ve özgür bir ortama kavuşmanın görüntü olması ile gerçek-kalıcı bir zemine kavuşması arasında toplumsal düzenin işleyiş, anlayış-çizgi farkı vardır. Artı-değer sömürsü üzerine kurulu paranın eksen olduğu bir dünyada sermaye sınıfı tarafından işçi sınıfına haklar verilmez. Kapitalist düzende hak sahiplerinin mücadele etmeden, bir ayağa kalkış göstermeden hak alması mümkün değildir. Burjuva devrimlerinin ardından burjuvazinin belli katmanları, burjuva sınıfın kadınları toplumsal yaşamda söz sahibi olabilmek için kıyasıya mücadele etmek zorunda kalmıştır. Sloganlaştığı üzere, haklar söke söke alınır. Yani hak kazanma süreci zorludur. Ve hak alınması ne kadar zor ise kaybetmesi de o kadar kolaydır. Ola ki mücadele geri düşün kazanımlar hemen gasp edilmeye başlanır. Kapitalist düzende özgürlükler de koca bir yanılsamadır. Özgür olduğun hissettirilir ama gerçekte böyle değildir. Bu düzende özgürlük paran kadardır.

Bir de paranın değil, insanlığın ihtiyaçlarının merkeze alındığı sosyalizme bakalım. Üretenlerin yönettiği, insanlığın

ihtiyaçları doğrultusunda bilimin, sanatın, üretimin, eğitimin, sağlığın planlandığı bir toplumsal düzen... En ileri bir düzlemde kadınıyla erkeğiyle insanlığın eşitlenmesi temel bir kriterdir. Bireyin, toplumun ve doğanın ihtiyaçlarına göre üretimin planlandığı ve toplumsal yaşamın düzenlendiği; üretenlerin tüm bunlarda söz sahibi olduğu toplumda eşitlik ve özgürlük ilkelerini zedeleyecek her şey toplumun altına dönecek dinamitlerdir. Bir yanı ile diyebiliriz ki bilimsel sosyalizmin kriterlerine dayalı bir sosyalist toplumda kadın sorununu ortadan kaldıracak her türlü dönüşüm ve yasal düzenleme olmazsa olmazdır veya doğası gereğidir. Şöyle bile tarifleyebiliriz, böylesi bir düzende hakların alınıp verilmesi diye bir şey yoktur; ihtiyaçsa zaten yasada yer alır, geçmişten kalan gerici algılar temizlenir.

100 yılını geride bırakan Ekim Devrimi, kadınlar açısından haklar, eşitlik ve özgürlük talepleri ile bugünden yürütülen mücadeleyi devrim ve sosyalizm hedefiyle büyütme çağırıyor. Ekim Devrimi'nden, sonrasında atılan adımlardan, sosyalist inşayı kesintiye uğratan hatalardan öğrenerek yüzyılın çağırısına yanıt verelim:

Örgütlenelim, devrimi örgütleyelim!
Z. İNANÇ

İEKK 25 Kasım'da direnen emekçilerin yanındaydı

İşçi-Emekçi Kadın Komisyonları (İEKK), 25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü vesilesiyle, ihraçlara karşı İstanbul Kadıköy ve Bakırköy'de direnen kamu emekçilerini ziyaret etti.

KADIKÖY

Bahariye Caddesi üzerinde toplanan İEKK'lılar Altıyol'daki direniş alanına yürüyüş gerçekleştirdi. "Kadın-erkek el ele örgütlü mücadeleye!", "Yaşamak için sosyalizm!" sloganları atılan yürüyüşte konuşmalar yapılarak çevredekilere seslenildi. 25 Kasım'ın tarihçesine değinilen konuşmalarda, kadınların yaşam alanlarında karşılaştıkları taciz, tecavüz ve şiddete dikkat çekildi. Artan sömürünün işçi ve emekçi kadınlara faturasının daha ağır olduğu ifade edilerek, kadınların ne giyeceklerine kadar hayatlarına yapılan gerici müdahalelere değinildi.

Direniş alanına sloganlarla geldikten sonra, İEKK adına konuşma yapıldı. "Mirabeller'in açtığı yoldan mücadelemiz devam ediyor" denilen konuşmada Ekim Devrimi'nin 100. yılı vesilesiyle direniş çağırısı yineleni. Sömürsüz, sınıfsız, şiddetsiz bir dünyanın sosyalizmle mümkün olduğuna dikkat çekildi. Ardından hep beraber halaylar çekildi ve coşkulu sloganlar haykırıldı.

BAKIRKÖY

İEKK'lılar eş zamanlı olarak Özgürlük Meydanı'na yürüdü. Direniş alanında İEKK adına yapılan konuşmada direniş selamlandı. 25 Kasım'ın mücadele günü olduğu vurgusuyla başlayan konuşmada, burada da direnen kadın kamu emekçileri olduğu ve Nuriye Gülmen'in de bir kadın olduğuna değinildi. Kadına yönelik şiddete karşı mücadeleyle, sınıf dayanışmasının iç içe olduğu vurgulandı. Mirabel Kardeşler'in mücadelelerinin sosyalizm kurulana dek süreceği dile getirildi. İEKK temsilcisi, Ekim Devrimi'nin 100. yılı olduğuna da dikkat çekerken, "Ekim Devrimi bize, emekçi kadınlara yürünecek yolu gösteriyor" denildi.

İEKK adına yapılan konuşmanın ardından direnişçi kamu emekçilerinden Nuray Şimşek söz alarak 25 Kasım'ın anlam ve önemine değindi. Şimşek, "Kadın cinayetleri son bulsun" vurgusuyla konuşmasını tamamladı. Konuşmaların ardından birlikte direniş halayları çekildi.

Taciz ve mobbing nedir? Nasıl mücadele edilmelidir?

Kadın işçiler olarak çalışma yaşamında çok çeşitli sorunlarla karşı karşıyayız. Patronların aşırı kâr hırsı nedeniyle ağır çalışma şartlarında, düşük ücretlere çalıştırılıyor. Bu sömürü koşulları yetmezmiş gibi, kadın kimliğimizden dolayı tacizlere ve mobbing uygulamalarına daha çok maruz kalıyoruz. Bu broşürümüzde kadın işçi ve emekçilerin çalışma yaşamında sıklıkla karşılaştıkları taciz ve mobbing türlerine değineceğiz.

TACİZ VE MOBBİNG TÜRLERİ NELERDİR?

Genel anlamda tehdit edici, rahatsızlık verici, toplumsal yaşama ve etik kurallara uygunsuz davranışlar taciz tanımı içinde değerlendirilir. Taciz daha geniş kapsamda ve durumlarda kullanılmaktadır.

Cinsel taciz ise genel anlamda kişinin istemi dışında maruz kaldığı cinsel şaka, teklifler, cinsel içerikli görsel, sözel ya da fiziksel saldırıları kapsar. İsrarcı ve istek dışı bu istismarcı davranış ya da sözlerle kadınlar ne yazık ki toplumsal yaşamın her alanında karşılaşmaktadır. Çalışma yaşamında ise "üst" konumdakilerin, konumlarını kullanarak kadın işçilere yönelik cinsel tacizde bulunmaları sıklıkla yaşanmaktadır. Cinsel tacize boyun eğmeyen kadın işçi ve emekçiler ayrıca gösterdikleri tepki için de çeşitli tehditlere ve mobbing uygulamalarına maruz kalmaktadır.

PSİKOLOJİK BASKI YÖNTEMİ; MOBBİNG!

Bir taciz türü olarak mobbing daha çok çalışma yaşamında karşımıza çıkmaktadır. Ancak çeşitli topluluk ya da kurumlaşmalar içinde de görülebilmektedir. Psikolojik taciz, psikolojik şiddet olarak da tanımlanan mobbing, yıldırma amaçlı yapılan kötü, rahatsız edici davranışların sistemli ve sürekli olması halidir. Daha çok kapitalist iş ilişkileri sonucu karşımıza çıkan mobbing ırkçılık, mezhepçilik, cinsiyetçilik gibi ayrımcılık türleriyle de birlikte görülebilir. Kişilik haklarına, cinsel kimliğine, etnik ve mezhepsel kökenine, politik görüşlerine vb. saldırılarla kişi baskı altına alınmak istenir.

İŞ YERLERİNDE MOBBİNG KARŞIMIZA NASIL ÇIKIYOR?

Düşey psikolojik taciz:

En çok görülen mobbing türüdür. "Güce, yetkiye, konuma" sahip patron ya da vekillerinin konumlarını kullanarak

işçi ve emekçilere uyguladıkları saldırgan davranışlardır. Bu; aşağılama, alay etme gibi saygısız davranış ve tutumlar şeklinde görülebileceği gibi, aşırı iş yükü verecek ya da istemediği bir yerde çalışmaya zorlayarak, bezdirme şeklinde de olabilmektedir. Yanı sıra mesleki yeterliliğin sorgulanması, kişiden iş ile ilgili bilgilerin saklanması, var ise yetkilerinin azaltılması şeklinde de görülebilir. Tümünde amaçlanan, işçi ve emekçinin hem psikolojik hem fiziksel olarak yılması, işten kendisinin çıkmasını sağlamaktır.

Bu durumun özellikle fabrikalarda kıdem hakkını kazanmış ya da patronların "sakıncalı" gördüğü hak arama mücadelesinde öne çıkmış işçi ve emekçilere uygulandığını sıklıkla görmekteyiz. Patronlar işçinin kendi rızasıyla çıkmasını sağlamak için bu yola sıkça başvurmaktadır. Mobbing Mücadele Derneği verilerine göre, mobbingin yüzde 80'i yöneticiler ve patronlar tarafından uygulanıyor.

Yatay psikolojik taciz:

Karşılaşılan bir diğer mobbing türü ise benzer pozisyonlarda olan işçi ve emekçiler arasında çekememezlik, rekabet vb. çıkar çatışmaları şeklinde görülenidir. Bu mobbing türünün görülme oranı %15'tir.

Bilindiği gibi hep daha fazla kâr elde etmek üzerine kurulu kapitalizmde işçiden beklenen hep fazla ve hızlı çalışmasıdır. Bu nedenle fabrikalarda yüksek performans dayatması gibi uygulamalarla adeta bir yarış ortamına sokulur, işçi kardeşlerimizle rekabete zorlanırlar. Bireyciliğin öne çıktığı kapitalist toplumda fabrikalarda da işçiler arasında dayanışma ruhu yok edilir. Bu nedenle, ortak

sınıf çıkarlarını göremeyen işçiler diğerlerini kendine rakip olarak görür. Böylesi bir ortamda işçiler arasında mobbing görülebilir. Ya da yönetici konumundakilerin yönlendirmesiyle bazı kişiler -yaygın deyimle patron yalakaları- diğer işçilere mobbing uygulayabilir.

Bunun yanı sıra, aynı fabrikada ya da iş yerinde çalışıldığı halde etnik, mezhepsel ya da cinsiyete dayalı ayrımcılık nedeniyle de işçiler arasında mobbing uygulamalarına sık rastlanmaktadır. Örneğin kadın işçiler "erkek işi" olarak görülen işlerde benzeri uygulamalarla karşılaşabilmektedir. Topluma egemen ataerkillik gerici kültür nedeniyle, kadınların yaptıkları işin küçümsenmesi, kaba şakalara maruz kalması, hor gören davranışlarda bulunulması bu yönlü değerlendirilmelidir. Bu durum çoğu zaman kadın iş gücünü ucuz satan alan patronların erkek işçi üzerinde oluşturduğu baskının dışı vurumu şeklinde yaşanmaktadır. Erkek işçi daha ucuz çalışan kadın işçiyi rakip olarak görerek bu yola başvurabilmektedir. Öte yandan ataerkillik gerici kültürün etkisiyle, "kadının yeri evidir" bakışıyla şekillenmiş erkek işçinin, kadınla aynı iş yapıyor olmaktan duyduğu hoşnutsuzluk da bir diğer mobbing nedeni olabilmektedir.

Dikey psikolojik taciz:

Nadir de olsa görülebilen bir diğer mobbing türü de çalışanların yöneticiyi kabullenmemesi, eski yöneticiye duyulan bağlılık, kıskançlık gibi biçimlerde yaşanmaktadır. %5 oranında astlar gruplaşarak üste mobbing uygulayabilmektedir.

SESSİZ KALMAK DA SUÇTUR!

Mobbing ile ilgili değinilmesi gereken bir diğer önemli konu ise, yaşanan mobbinge "izleyici" konumunda katılanlardır. Mobbing uygulamalarına tanık olduğu halde sessiz kalarak mobbingi destekleyenler de bu saldırının bir parçasıdır.

MOBBİNGİN SAĞLIK ÜZERİNDEKİ ETKİLERİ

Mobbinge maruz kalan kişilerde öncelikle psikolojik yönden rahatsızlıklar hissedilir. Mobbing kişinin depresyona girmesine, ağlama nöbetlerine, uyku düzensizliğine, sinir bozukluğu yaşamasına, kendine güven duygusunun yitimine neden olabilir. Yaşanan huzursuzluk, endişe, şüphecilik gibi psikolojik etkiler ciddi hastalıklara davetiye çıkarır. Kalp krizinden yüksek tansiyona, mide ve bağırsak sorunlarına dek çeşitli fiziksel hastalıkların önü açılır. Boşanmaların yüzde 4'ünün nedeninin mobbing olduğu ifade edilmektedir. Alkol ve uyuşturucu kullanımında da mobbingin etkisinin fazla olduğu düşünülmektedir.

İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Meclisi'nin yaptığı araştırmaya göre, son üç yılda 99 işçi intihar etmiştir. Bu intiharların 14'ünün mobbing nedeni olduğu belirtilmektedir. Diğer nedenler ise şöyledir: 31 işçi borçları nedeniyle, 11 işçi işsizlik nedeniyle, 8 işçi kişisel/özel nedenlerle intihar etmiştir. 35 işçinin neden intihar ettiği ise yeterli bilgi olmadığı için bilinmiyor.

TACİZE VE MOBBİNGE KARŞI NE YAPMALIYIZ?

Örgütlenmek her işin başı!

Taciz ve mobbing hemen hemen her iş yerinde yaşanabiliyor. Ancak yaşadığımız toplumsal düzende kadınlar üzerinde baskı kuran, sinikleştiren ataerkil düzen nedeniyle bu yönlü taciz vb. uygulamalara karşı kadınların tepkileri pek açığa çıkmıyor. Çoğu kadın bilinçsiz olduğu koşullarda bu uygulamalara ya sessiz kalıyor ya da boyun eğiyor. Oysa yapılması gereken, mücadele etmek, direnmektir. Bunun için de örgütlenmektir. Örgütlü bir işçi güçlüdür. Bu yönlü saldırılara yanıt verip, mücadele edebilir. Tacize, baskıya, sömürüye sessiz kalmaz. Örgütsüz bir işçi böylesi saldırıların doğrudan hedefindedir. Bu nedenle iş yerinde birliğimizi güçlendirdiğimizde, işçiler arasında dayanışma ruhunu oluşturduğumuzda, böylesi sorunların üstesinden gelmek daha kolay olacaktır.

HUKUKSAL ALANDA NE GİBİ HAKLARIMIZ VAR?

2003 tarihinde yürürlüğe giren 4857 sayılı İş Yasası'nda cinsel tacizle ilgili düzenleme yer alsa da mobbinge ilgili bir düzenleme yoktu. İş Yasası'nın 24/II-d maddesine göre, diğer işçilerin cinsel tacizine uğrayan işçinin bu durumu işverene bildirmesi halinde işveren önlem almadığı takdirde haklı fesih hakkı doğmaktadır.

Mobbing uygulamalarına yasal alanda yaptırım uygulanması için verilen mücadele ve girişimler sonucu 1 Temmuz 2012 tarihinde yürürlüğe giren 6098 sayılı Türk Borçlar Yasası'nın "Hizmet Sözleşmeleri" kısmında "cinsel taciz" ve "psikolojik taciz" konusunda yeni bir düzenleme yapılmıştır.

Yeni Borçlar Yasası'nın 417/1. maddesinde "işveren, hizmet ilişkisinde işçinin kişiliğini korumak ve saygı göstermek ve işyerinde dürüstlük ilkelerine uygun bir düzeni sağlamakla, özellikle işçilerin psikolojik ve cinsel tacize uğramamaları ve bu tür tacizlere uğramış olanların daha fazla zarar görmemeleri için gerekli önlemleri almakla yükümlüdür" denilmektedir. Aynı maddenin üçüncü fıkrasında "işverenin yukarıdaki hükümler dahil, kanuna ve sözleşmeye aykırı davranışı nedeniyle işçinin ölümü, vücut bütünlüğünün zedelenmesi veya kişilik haklarının ihlaline bağlı zararların tazmini, sözleşmeye aykırılıktan doğan sorumluluk hükümlerine tabidir" şeklindeki hükümle de mobbing mağdurunun tazminat yolu açılmıştır.

HAKLI FESİH HAKKI

Hukukçular mobbing eyleminin 4857 sayılı İş Yasası'nın 24/II ve 25/II maddelerindeki "ahlak ve iyi niyet kurallarına uymayan haller ve benzerleri" kapsamında kabul edilmesi gerektiğini de vurgulamaktadır. Mobbingin 24/II ve 25/II'deki

"ahlak ve iyi niyet kurallarına uymayan haller ve benzerleri" kapsamında değerlendirilebileceğini, bu nedenle de anılan yasa maddeleri gereğince "haklı fesih" nedeni olarak kabul edilmesi gerektiğini belirtmektedirler.

AYRIMCILIK TAZMİNATI HAKKI

Uygulanan mobbing biçimine göre yaşanan sorun "ayrımçılık tazminatı" isteme hakkını doğurabilir. İş kanununun 5. maddesinde yer alan "İş ilişkisinde dil, ırk, cinsiyet, siyasal düşünce, felsefi inanç, din ve mezhep ve benzeri sebeplere dayalı ayırım yapılamaz" hükmünden hareketle, bu ayırım yapıldığı takdirde "işçi, dört aya kadar ücreti tutarındaki uygun bir tazminattan başka yoksun bırakıldığı haklarını da talep edebilir" şeklinde ayrımcılık tazminatı düzenlenmiştir. Benzer şekilde, Anayasa'nın 10. maddesi de mobbing uygulamalarının ayrımcılık şeklinde görülmesinde tazminat hakkını oluşturur.

İş sözleşmesi gereğince patron, işçinin kişiliğini korumak ve kişisel haklarına saygı göstermekle yükümlüdür. Hukukçular mobbingin de işçinin kişilik haklarına bir saldırı olduğu gerçeğinden hareketle mobbinge maruz kalan işçinin Medeni Yasa'nın 25/1. maddesindeki "koruma davaları" olarak adlandırılan, saldırıya son verilmesi davası, saldırının önlenmesi davası ve saldırının tespiti davası yollarına başvurabileceğini de ifade etmekte. Buna göre Medeni Yasa'nın 25/3. maddesi de işçiye maddi ve manevi tazminat davalarını açmasını mümkün kılar.

MOBBİNGE İLGİLİ SON YASAL DÜZENLEME

Yukarıda bahsi geçen yasal yaptırımlar dolaylı da olsa mobbinge uğrayan işçi ve emekçinin kullanabileceği haklardır. Ancak geçtiğimiz Nisan ayında yürürlüğe giren Türkiye İnsan Hakları ve Eşitlik Kurumu Kanunu ile mobbing konusu, mevzuata "işyerinde yıldırma" adıyla girmiştir. Buna göre işçi ve emekçiler, mobbinge uğradıkları takdirde hem patrone dan bu duruma son verilmesini talep

edebilecek hem de eğer patronla çözüme ulaşamazlarsa, valilik ve kaymakamlıklarda oluşturulacak şikâyet birimlerine başvurarak, mobbingin önlenmesini talep edebilecek. Bu şikâyetler 3 ay içinde sonuçlandırılacak ve eğer çalışan ve patron uzlaşmazsa patronlar aleyhine idari para cezası kesilebilecek. Mobbingin tespiti halinde, çalışanın ayrıca tazminat davası açma hakkı da mevcut.

MOBBİNGE UĞRAYAN İŞÇİ NE YAPMALIDIR?

Mobbing ve diğer taciz türleri iş yerlerinde sıklıkla yaşanmaktadır. Mobbinge ve tacize karşı gerek bireysel, gerekse örgütsel olarak tepki göstermek gerekmektedir.

Bilinçli ve örgütlü işçi ve emekçiler, taciz ve mobbing uygulamalarına karşı koymakta, mücadele etmektedir. Bu nedenle mobbinge karşı işçinin kendini korumasının en öncelikli yolu iş yeri örgütlülüğünü ve işçiler arası dayanışmayı güçlendirmesinden geçmektedir.

Mobbing uygulamalarına maruz kaldığımızı fark ettiğimizde ise öncelikle, sendikali isek durumu sendikanın iş yeri temsilcisine ya da sendika yönetimine bildirmemiz gerekmektedir. Eğer sendikası bir iş yerinde çalışıyorsak yine de işçilerin birliğini harekete geçirmek, ortak tutum almayı sağlamak gerekmektedir. Bu sorunu yaşayan başka işçilerle birlikte ortak hareket edilmelidir.

Öte yandan, hukuksal anlamda mücadeleyi yürütecek yöntemler geliştirilebilir. Örneğin bize işe giriş alanımız dışında bir iş verilirse bunun yazılı olmasını talep etmeliyiz. Ya da mobbing kapsamına giren bir uygulamayı yazılı hale getirip ilgili yerlere bildirmek, taciz edici söz ve davranışa maruz kaldığımızda buna tanıklık edebilecek bir kişinin olmasını sağlamak gibi yöntemler geliştirilebilir. Zira dava sürecinde yazılı hale gelmiş kanıtlara ya da tanıklara ihtiyaç vardır.

Eğer bu nedenle işten atılırsak, direnişe geçerek, sesimizi yükseltmemiz gerekir. Bu açıdan son dönemde kadın işçilerin gerçekleştirdiği direnişler öğreticidir. Kastaş'ta kadın işçilerin yaşadığı

çifte sömürüyü, mobbingi ve tacizi görünür kılmak için direnişe geçmeleri, buna Gebze'de AVON'dan ses gelmesi, Tuzla Rimaks ve Manisa ECA Valfsel Armatür AŞ'de tacize karşı verilen mücadele örnekleri ve daha öncesinde Novamed grevinde kadın işçilerin karşılaştıkları çifte sömürüye, kadın kimliğine yönelik hakaretlere ve baskılara karşı mücadele yolunu tutmaları oldukça önemli örneklerdir.

TACİZE, MOBBİNGE, ÇİFTE SÖMÜRÜYE KARŞI SES VER!

Kadın işçiler tacize, mobbinge ve sömürüye karşı daha çok ses verdikçe, mücadeleyi büyüttükçe bu saldırıların önüne geçilebilir. İşçi Emekçi Kadın Komisyonları olarak tüm işçi ve emekçi kadınları yaşadıkları çifte sömürüye, tacizlere, mobbing uygulamalarına karşı örgütlenmeye, ses vermeye çağırıyoruz.

Çünkü birlikte daha güçlüyüz!

BOZUK DÜZEN SÜREKLİ SORUN ÜRETİYOR!

Taciz, mobbing gibi uygulamalar kapitalist iş ilişkilerinin yarattığı, insanın bir başka insan tarafından sömürüldüğü koşullarda, o hiyerarşik, rekabete dayalı çalışma ortamlarında kendine zemin buluyor. Kapitalizmin yarattığı birbirine yabancılaşmış, bireyci, bencil, rekabetçi insan tipinin, sömürüye dayalı bu kapitalist işleyiş temelinde kurduğu ilişkiler de sağlıklı gelişmiyor. İster doğrudan, ister "izleyici" konumu üzerinden mobbinge ortak olan bu insan tipi, mevcut kapitalist düzenden türemektedir.

O nedenle, köklü ve kalıcı çözüm istiyorsak, bu sömürü düzenini yıkmak gerekmektedir. Kolektif çalışmaya, dayanışmaya, eşitliğe ve kardeşliğe dayalı insan ilişkilerinin egemen olduğu sosyalist bir düzende böylesi sorunlar kendine yer bulamaz.

Bu hedefle, bugünden tacize, mobbinge ve çifte sömürüye karşı devrimci sınıf mücadelesini büyütme gerekmektedir.

İŞÇİ EMEKÇİ KADIN KOMİSYONLARI

Almanya'da koalisyon arayışları ve tek program

Almanya'da 24 Eylül'de yapılan federal parlamento seçimlerinden sonra Hristiyan Birlik partileri (CDU/CSU), Yeşiller ve Hür Demokrat Parti (FDP) arasında altı haftayı bulan koalisyon görüşmeleri sürpriz bir şekilde, FDP'nin oyun bozanlık yapmasıyla sonuçsuz kaldı. Görüşmelerin boşa çıkmasını, Alman Sanayi ve Ticaret Odası (DIHK) Başkanı Eric Schweitzer, "Sondaj görüşmelerinin başarısızlığa uğraması Alman ekonomisi açısından bir hayal kırıklığıdır" diyerek karşıladı.

Şimdi gündemde tekrar "büyük koalisyon" seçeneği öne çıkarılıyor. Tekellerin iki büyük partisi Hristiyan Birlik ve SPD'nin anlaşmasına dayanan "büyük koalisyon" hükümeti, tekellerin zorunlu kalmadıkça çok da tercih ettikleri bir alternatif değildir. Sistemin iki temel partisinin yıpranmasının sonuçlarının ağır olacağını biliyorlar. 24 Eylül seçimlerinin sonuçları da tekellerin korkularının yersiz olmadığını ortaya koydu. Büyük koalisyon ortağı olarak 24 Eylül seçimlerine giden her iki parti de büyük bir yenilgi yaşadılar. SPD, ikinci emperyalist savaştan sonra yapılan seçimlerde tarihinin en büyük yenilgisini alırken, CDU da ikinci büyük yenilgisiyle yüzleşmişti.

UCUZ İŞ GÜCÜ VE "SORUN" OLARAK MÜLTECİLER

Kapitalist tekellerin, Ortadoğu'da sürdürdükleri rekabet savaşlarının sonuçları Ortadoğu halkları için büyük bir yıkıma yol açarken, arkasında milyonlarca ceset, yerini ve yurdunu terk etmek zorunda kalarak savaşın şiddet ve barbarlığından kaçmak için yollara düşen insan seli bıraktı.

Savaş sürgünü mültecileri ucuz iş gücü olarak ellerini ovuşturarak büyük bir şehvetle bekleyen kapitalist tekellerin modern barbarları, savaş meydanlarında bıraktıkları insan cesetlerinin yaratacağı toplumsal sonuçları yok saydılar. Sınırlar ve sınırlara ördükleri tel örgüler ve duvarlarla kendilerini güvence altında görenlerin hesapları yaşam karşısında tuz buz oldu. Engelleri aşarak Avrupa'ya ulaşan insan seli, Avrupa'ya bir anda savaşın dehşet verici sonuçlarını da taşıdı.

Beklentilerinin üzerinde gelen ucuz iş gücünü hazmedemeyen ve üstüne üstlük işledikleri suçların canlı tanıklarıyla da yüzleşen Avrupa tekelleri, düşen ücretlerin, makaslanan sosyal hakların sorumlusu olarak bu insanları göstermek için denetimi altındaki medyayı devreye soktular. Mülteciseverlik maskaralığı,

Alman Sendikalar Birliği'ne (DGB) bağlı Hans Böckler Vakfı'nın yaptığı bir araştırmaya göre, "2004-2014 yılları arasında, toplam istihdamdaki yoksul çalışma oranı 18 ile 64 yaşları arasında çalışanlar arasında iki katına çıktı." Kurulacak hükümetin yapacakları da bunlardan farklı olmayacaktır.

yerini çok geçmeden nefret, aşağılama ve horlamaya bıraktı. Irkçılık ve faşizm kapitalist barbarlığın bu zehirli zemininde yeniden boy verdi. Alman kapitalist tekelleri, 24 Eylül seçimlerinde yıkım ve savaş politikalarının sonuçlarıyla yüzleştiler. Sistemin iki temel partisi, yapılan seçimlerde tarihi bir yenilgiyle karşılaşırken, kapitalist bataklıkta büyütülen AfD gibi faşist partiler ise büyük bir sıçrama yaptılar.

Faşist partiyi açıktan kullanmayı göze alamayan kapitalist tekeller üçlü koalisyonla, sistemin bir diğer büyük partisi olan SPD'yi, bir dönem dinlendirmeye alarak yollarına devam etmek istediler. Savaş meydanlarından uzak da olsa Almanya'ya ulaşan, ucuz iş gücünü bedeninde cisimleştiren insanların hayaleti koalisyon görüşmelerinde de tekellerin peşini bırakmadı. Seçimler gibi koalisyon görüşmeleri de savaş göçmenlerinin gölgesi altında başladı ve sonuç alınmadan dağıldı.

Alman basını, koalisyonun anlaşamadığı tek ve temel sorunun, "Yaklaşık bir aydır süren görüşmelerde, mültecilere yönelik siyaset konusunda uzlaşma sağlanamaması" olduğunu yazdı. Yeşiller Eşbaşkanı Cem Özdemir ise partisinin "akla gelebilecek bütün konularda kırmızı çizgiye kadar geldiğini, hatta bunu da aştığını" belirtti. Bunlara rağmen bir anlaşma

çıkmadı. Zira, faşist milliyetçi ideolojiyle zehirledikleri atmosferde CDU/CSU ve FDP gibi partiler AfD'den rol çalmayı, "sağ popülizm" olarak adlandırdıkları faşist AfD'yi sınırlamanın yolu olarak görüyorlar. Hitler'i yatıştırma politikalarının benzerini sahneye koyarak, kapitalist tekellerin çıkarları için faşist partilerin yollarını düzlüyorlar.

Şimdi sırada -eğer tekellerin asıl tercihi olan "Jamaika koalisyonu"nun yolu kulislerde yeniden açılmazsa- "büyük koalisyon" var. Yeşiller seçim vaatlerini bir yana atarak CDU/CSU programı etrafında kurulacak bir azınlık hükümetinde yer almak için ne kadar gönüllü olsalar da kapitalist tekellerin tercihi, istikrarlı bir parlamento çoğunluğuna dayanan hükümetten yanadır.

DIHK Başkanı Eric Schweitzer, "Hızlı ekonomi gelişimi göz önüne alındığında, etkili hükümet olmadan uzun süre sürdüremeyiz" diyerek, partileri, tekeller adına sorumlu davranmaya çağırdı. DIHK Başkanı, AB içerisinde olduğu gibi dünyada süren emperyalist rekabet savaşında da Alman emperyalizminin daha güçlü olarak yer alması için hükümet sorununun bir an önce çözülmesini istedi.

Yıllar önce, "Sol kanat giderek Merkel'in çizgisine kayıyor" diyerek, sistem partilerinin tek program etrafında buluştuklarına *Frankfurter Allgemeine Zeitung*

isabetle vurgu yapmıştı. SPD-Yeşiller hükümeti döneminde olduğu gibi, 2013'te kurulan CDU/CSU-SPD büyük koalisyon hükümeti de aynı programların hükümetleri olarak görev yaptılar.

Sosyal yıkım yasalarının sembolü olan Hartz yasaları 15 yıl önce, SPD-Yeşiller hükümeti tarafından uygulamaya konuldu. Kurulan bütün hükümetler bu yasaların sadık uygulayıcısı oldular. Bunun sonucu olarak işçi ücretleri düştü, esnek çalışma ve taşeronlaştırma yaygınlaştırıldı, sosyal haklar ve sağlık hizmeti hakları adım adım budandı, hastaneler özelleştirildi, emeklilik yaşı 67'ye yükseltildi. Bu saldırıların sonucu olarak kapitalist tekellerin kârlarında büyük artışlar oldu. Sosyal yardım kuruluşlarına bağlı insanların sayısında yedi milyon civarında bir artış gerçekleşti. Her beş çocuktan biri, "refah toplumu, ihracat şampiyonu, cari fazlalık veren ekonomi"siyle övünen Alman tekellerinin diktatörlüğü altındaki ülkede yoksulluk sınırlarının altındaki yaşamla tanıştı. Alman Sendikalar Birliği'ne (DGB) bağlı Hans Böckler Vakfı'nın yaptığı bir araştırmaya göre, "2004-2014 yılları arasında, toplam istihdamdaki yoksul çalışma oranı 18 ile 64 yaşları arasında çalışanlar arasında iki katına çıktı."

Kurulacak hükümetin yapacakları da bunlardan farklı olmayacaktır.

Zimbabve'de ordu darbesi

Dünyanın en yoksul ülkelerinden biri olan Zimbabve'de ordu, 15 Kasım'da ülke yönetimine geçici olarak el koyduğunu ilan etmişti. Tümgeneral Sibusiso Moyo, devlet televizyon kanalından yaptığı açıklamada bunun bir askeri darbe olmadığını söylemiş, amacın "giderek kötüleşen siyasi, sosyal ve ekonomik krizi aşmak" ve Devlet Başkanı Mugabe'nin çevresinde bulunan ve ülkenin toplumsal ve ekonomik yapısına zarar veren "suç şebekesinin yakalanması" olduğunu ileri sürmüştü.

Bu gelişmenin ardından Robert Mugabe ve eşinin ev hapsinde tutulduğu, aralarında Ekonomi Bakanı Ignatius Chombo'nun da bulunduğu Mugabe'ye yakın bazı kişilerin gözaltına alındığı bildirilmişti. Ülkenin 93 yaşındaki Devlet Başkanı Mugabe'nin güvende olduğunu belirten Moyo, "Görevimiz tamamlanır tamamlanmaz hayatın normale dönmesini bekliyoruz" açıklamasında bulunmuştu.

Ordunun yönetime el koymasının ardından istifaya zorlanan Devlet Başkanı Robert Mugabe'nin "istifa ederek, gerçekleşen askeri darbeyi meşrulaştırmak niyetinde olmadığı", istifa etmektense ölmeyi yeğleyeceği belirtilmişti. İlerleyen günlerde parlamentoda okunan mektubunda, "Zimbabve halkının refahı için kaygılarımdan ve ülkede yumuşak ve şiddetsiz bir iktidar devir teslimi arzundan dolayı istifa kararını gönüllü olarak aldım" ifadeleriyle istifası duyurulmuştu. Böylece 37 yıl önce beyaz azınlığın iktidarına karşı gerilla savaşı vererek kuruluşunda büyük rol oynadığı ve bunun için de "devrimci kahraman" kabul edilen Mugabe'nin Zimbabve'deki iktidarı son bulmuş oldu.

Zimbabve ordusu, darbeyi, siyasi istikrarsızlığı ve ekonomik krizi aşmanın yanı sıra Mugabe'nin başkanlık koltuğuna eşi Grace Mugabe'yi oturtmak istemesine ve eski Devlet Başkanı Yardımcısı Emmerson Mnangagwa'yı görevden almasına karşılık olarak gerçekleştirdiğini ileri sürmüştü. Mugabe'den 41 yaş

genç olan eşi Grace Mugabe, insanların Robert Mugabe'nin cesedine bile oy vereceklerini söylemiş ve eşinden sonra kendisinin devlet başkanı olarak devam edeceğini açıklamıştı. Zimbabve'de bazı çevreler tarafından "yüzkarası" olarak da nitelenen "first lady"nin başkanlık koltuğuna talip olması ZANU-PF partisini ve orduyu harekete geçiren etkenler arasında sayılıyor.

Bu arada, uzun yıllar boyunca Mugabe'nin en yakınındaki isimlerden ve dava arkadaşından biri olan Mnangagwa, suikast korkusuyla kaçtığı Güney Afrika'dan devlet başkanlığı koltuğuna oturmak amacıyla ülkesine döndü ve başkent Harere'deki stadyumda düzenlenen törende yemin ederek göreve başladı.

BAĞIMSIZLIK VE SONRASI

Önceleri İngiltere'nin sömürgesi olan bugünkü Zimbabve'nin bağımsızlık süreci, 1965-1979 yılları arasında Rodezya'da Rodezya hükümeti ile Robert Mugabe önderliğindeki Zimbabve Afrika Ulusal Birliği ve Zimbabve Afrika Halk Birliği güçleri arasında süren iç savaşla başladı ve beyaz azınlığın bağımsızlık ilanı ve elbette ki beyazların hakimiyetiyle son buldu. Birleşik Krallık tarafından ayrımcı politika izlendiği ve yerel siyahi halkın yeterli düzeyde temsi edilmediği gerekçesiyle ilan edilen bağımsızlık, yasadışı olarak nitelenip reddedildi ve bölgenin Birleşik Krallık'a bağlı olduğu ileri sürüldü.

1980 yılında tam bağımsızlığına kavuşan ve adı Zimbabve olarak değişen ülkede, bağımsızlık mücadelesinin başını çeken Zimbabve Afrika Ulusal Birliği Parti Cephesi bağımsızlık sonrası ilk seçimlerde 80 üyeli parlamentoda 57 sandalye kazanarak iktidar, hareketin önderi olan Mugabe ise başbakan oldu. "Bağımsızlığın babası" olarak nitelenen Mugabe, sonraki tüm seçimleri de kazanarak 37 yıl boyunca iktidarda kaldı.

"Bağımsızlığın babası" mirasını on yıllar boyunca kullanan Mugabe, özel-

likle de 2000'li yıllardan itibaren ağır bir ekonomik krizle ve bunun tetiklediği siyasi istikrarsızlıkla yüz yüze kaldı. Adeta bir çöküş yaşayan ekonomi, ülkede yüksek bir enflasyon patlamasına yol açmış ve işsizliği %50'nin üzerine taşımıştı. Baş döndürücü yüksekliğe ulaşan enflasyon sonucu ülke kendi para birimini terk ederek yabancı para birimlerini kullanmak zorunda kaldı.

ÇİN'İN PARMAĞI MI?

Zimbabve'deki darbe öncesi Çin'i ziyaret eden ve General Li Zuoçeng dahil üst düzey askeri yetkililerin yanı sıra Çin Savunma Bakanı Çeng Vankuan'la da görüşen Zimbabve Genelkurmay Başkanı Chiwenga, kendilerine uzun süredir bir karşılık beklemeden yaptıkları yardımlar için Pekin'e teşekkür etmiş, ülkesine geri döndüğünde de tanklar harekete geçmişti. Dolayısıyla bunun bir Çin darbesi olabileceği ileri sürülmüş, Çin ise iddiayı reddetmişti. Çin Sosyal Bilimler Akademisi'ndeki Afrika uzmanlarından Şen Şialoi, *South China Morning Post* gazetesine verdiği demeçte Pekin'in Zimbabve'de olanlara saygı duyacağını söylemişti.

Çin hükümetinin Afrika'nın iç meselelerine karışmama politikasına sahip olduğunu hatırlatan Şialoi, Chiwenga'nın ziyaretinin çok önceden planlanmış olduğuna işaret etti. Çin Dışişleri Bakanlığı da yaptığı açıklamada bunun "normal bir ziyaret" olduğunu vurgulamıştı. Pekin, soğuk savaş yıllarına kadar uzanan dostluğuna rağmen Mugabe'nin göreve iadesini talep etmemiş, Zimbabve'nin iç sorunuyla başa çıkmasını umduğunu belirterek, barışçıl ve istikrarlı bir gelişmenin sağlanmasını beklediklerini kaydetmişti. Pekin yönetimi, ayrıca ülkede yaşananları dikkatle izlediğini açıklamış ve Devlet Başkanı Robert Mugabe'nin görevden uzaklaştırılmasını kınamamıştı.

Zimbabve'nin en büyük ticari ortağı olan Çin, iletişim, inşaat, enerji ve tarım alanlarında yüzlerce projeye yüz milyonlarca dolar yatırımda bulunuyor.

Çin özel şirketlerinin, elmas yataklarını da işlettiği Zimbabve, Çin'in en büyük yatırım yaptığı üçüncü Afrika ülkesi konumunda bulunuyor. Ancak 2008'de Mugabe hükümeti tarafından çıkartılan "yerleşme yasası" ile bütün şirketlerin sermayesinin %51'inin yerli sermayeye devredilmesini öngören yasayla, Çinli yatırımcıları olumsuz yönde etkileyen ve sermayesini zora sokan adımlar atılıyordu. Elmas sahalarındaki Çin şirketlerini de kapsamak üzere tüm sözleşmeleri elmas zenginliğini yağmaladığı gerekçesiyle iptal etme kararı alan Mugabe hükümetinin bu adımlarını Çin, 2014'te ve 2015'te imzalanan milyarlarca dolarlık enerji ve altyapı anlaşmalarını finanse etme planlarını yeniden gözden geçirdiği açıklamasıyla yanıtlamıştı.

Tüm bunların yanı sıra öteki başka nedenler, darbenin arkasında Çin'in parmağı olduğu genel fikrine neden olmuştu.

AFRİKA'DA EMPERYALİST KAPİŞMA

Emperyalist yağma savaşlarının ve egemenlik kapışmasının alanlarından biridir Afrika. On yıllar boyunca kanlı sömürgeciliğin pençesinde kıvranan, köleleştirilip aşağılanan, olmadık dehşetli acılar yaşayan bu acılı kıta, bağımsızlık savaşlarından sonra da aynı kaderi "modern" kapitalist sistem altında yaşama-ya devam etmektedir. Büyük çoğunluğu ikinci Emperyalist Paylaşım Savaşı'nın ardından "bağımsızlığını" elde eden dünyanın sömürgesi kıta halkları, yazık ki bağımsızlık ve özgürlüğü tadamadılar. Klasik sömürgecilikten kurtulmanın, insafsız kapitalist sömürü çarkları arasında ezilmekten, yoksulluktan, açlıktan ve emperyalist kölelikten kurtulmak anlamına gelmediğini acı deneyim olarak yaşadılar, yaşamaya devam ediyorlar.

Başta ABD ve Çin olmak üzere tüm büyük emperyalist güçlerin kapışma alanı olan Afrika, bu durumun yol açtığı bütün acı ve yıkıcı sonuçlarla yüz yüze bulunuyor. Emperyalistler bu acılı kıtada birbirlerinin etkisini kırmak, kıtanın petrol, doğalgaz ve maden kaynaklarını kendi kontrolleri altında tutmaya çalışmak ve mallarına yeni pazarlar bulmak için denenmedik yol ve yöntem bırakmıyorlar. Yakın bir döneme kadar daha çok ABD ve batılı emperyalist güçlerin etki alanı olan Afrika, artık Çin'in de önemli oranda etkisi altındadır ve dahası Çin kara kıtada giderek güçlenmektedir. Bu da emperyalist kapışmayı kızıştırır. Dolayısıyla kara kıtanın iç savaşlar, etnik ve dinsel çatışmalar, on yılları bulan diktatörlük rejimleri, insafsız bir sömürü yoluyla yağma ve emperyalist müdahaleler içinde tüketilmesi tesadüf değildir.

Zimbabve'deki ordu darbesi ve sonraki gelişmeler de yukarıda özetlenen gerçeklerin doğrudan bir sonucu olarak yaşanmaktadır.

Fransa'da Fete de L'Humanite etkinliği

Fransız Komünist Partisi'nin (PCF) Brötanya bölgesinde geleneksel olarak düzenlediği Fete de L'Humanite, "insanlık bayramı" etkinliğinin 26.sı 25 ve 26 Kasım günleri Lorient'de gerçekleşti.

Etkinlikte açılan pek çok standı PCF'nin bölgesel ve yerel örgütlerinin standları oluştururken CGT sendikası, Fransa-Venezuela, Fransa-Küba, Fransa-Filistin halkları dayanışma derneklerinin yanı sıra Kürt hareketi ve İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği Platformu (BİR-KAR) da tanıtım standı ile etkinlikte yer aldı. Yüzlerce emekçinin katıldığı etkinlikte sinema, konser, seminerin yanı sıra kimi yazarların da katıldığı kitap sergisi açıldı.

Etkinlik 25 Kasım günü saat 10.30'da kısa bir açılış konuşmasının ardından açıklanan programla başladı.

Etkinlik süresince sinema salonunda Ekim Devrimi ile ilgili filmler, Fransa tarihinden direnişler ve sınıf mücadelesinden belgeseller gösterildi. Seminer bölümünde ise Fransa'da seçimler ve sol, çalışma yasasında reformlar, Macron kararnameleleri, eğitim, sağlık gibi konular işlendi.

Etkinlikte, Küba, Venezuela ve Bolivya üzerine, "Latin Amerika ve Karayiplerde sosyalizm nerede duruyor?" temalı

bir söyleşi de gerçekleştirildi. Büyükelçiliklerden ataşe düzeyinde katılımcıların sunduğu seminerlerde Latin Amerika'daki sosyal, siyasal ve ekonomik gelişmeler üzerine bilgilendirme yapıldı. Amerikan emperyalizminin bölgedeki saldırganlık politikalarına, Venezuela'da faşist paramiliter güçleri silahlandırarak yarattığı kaos girişimine değinildi. Halkın Chavez'in bıraktığı mirasa sahip çıktığı belirtildi. Küba temsilcisi ise Fidel Castro'nun ölüm yıl dönümü nedeniyle sözlerine Fidel'i anarak başladı. Ekim Devrimi'nin 100. yılını selamlayarak sözlerine devam eden temsilci, Ekim Devrimi'nin 100. yılında Marksizm-Leninizm'in hâlâ geçerli

olduğuna ve yol gösterdiğine dikkat çekti ve marksist klasiklerin okunması önerisinde bulundu.

"21. yüzyılda nasıl bir komünizm?" temalı seminerin sunumu ise, PCF yerel temsilcisi ve genel sekreteri Pierre Laurent tarafından yapıldı. PCF yerel temsilcisi Ekim Devrimi'ne değinerek, ezilen ve sömürülen sınıfları birleştirecek düşüncenin 'komünizm' olduğunu belirtti. PCF Genel Sekreteri Pierre Laurent ise kapitalizmin 19. yüzyıldan bu yana dünyanın yeraltı ve yerüstü kaynaklarını hoyratça yağmaladığını, işçi ve emekçilere ise hiçbir şey sunmadığını söyledi. "Çalışma yasası" gibi yasalarla işçi ve emekçiler

payına geleceksizlik ve yoksulluk düştüğünü belirten Laurent, komünist partiye büyük görevler düştüğünü ifade etti. Krizlerden dolayı kapitalizmin artık yönetemez olduğunu belirten Laurent, finans kapitale karşı solda birlik çağrısı yaptı.

Etkinlikte BİR-KAR standı emekçiler tarafından ilgiyle izlendi. Türkiye ve Fransa'daki politik gelişmeler üzerine bilgi alışverişi yapılan standda, Fransızca ve Türkçe olarak hazırlanan "İlke ve amaçlarımız" başlıklı broşürler ilgi gördü. Standda, ev yapımı yiyecekler ve içeceklerin ikramı gerçekleştirildi.

İşçi ve emekçiler dünyanın dört bir yanında artan kapitalist sömürüye, yoksulluğa, yolsuzluğa ve hak gasplarına karşı grev, eylem ve direnişlerle hakkını aramaya devam ediyor.

KÂRLARIYLA REKORLAR KIRAN AMAZON'DA İŞÇİLER GREVDEYDİ

Amazon kurucusu ve CEO'su Jeff Bezos'un serveti 100 milyar doları aşarken işçiler ağır sömürü koşulları nedeniyle Almanya ve İtalya'daki dağıtım merkezlerinde greve çıktı.

Kapitalizmin tüketimi teşvik etmek amacıyla reklamını yaptığı "Kara Cuma" günü olan 25 Kasım'da, işçiler "onurlu bir ücret" talebiyle grev yaptı. Geçtiğimiz yılın aynı gününde Amazon'un satış rekorları kırdığı öne sürülürken, işçiler bu yıl ücretlerinin düşüklüğüne ve iş yerlerindeki kötü muameleye karşı greve çıktı.

İtalya'da Piacenza yakınlarındaki iş yerinde 500'ü aşkın çalışan, patronla görüşmelerinden bir sonuç alamayınca greve çıktı. İşçilerin aynı zamanda Aralık ayında fazla mesaiye kalmama eylemi

Dünyadan işçi ve emekçi eylemleri

yapacağı kaydedildi.

Almanya'da da Voss, Bad Hersfeld, Leipzig, Rheinberg, Werne, Graben ve Koblenz'deki dağıtım merkezlerinde çalışan 2 bin 500'e yakın çalışan greve çıktı.

ROMANYA'DA YOLSUZLUK VE SOSYAL YIKIMA KARŞI PROTESTOLAR

26 Kasım günü Romanya'nın başkenti Bükreş başta olmak üzere 6 farklı kentte on binlerce kişi sokaklara çıkarak yeni vergi yasalarını ve yargıda yapılmak istenen gerici düzenlemeleri protesto etti.

İktidardaki Sosyal Demokrat Parti (PSD) hükümeti, gelir vergisinde yapmak istediği değişikliklerle çalışanların sağlık sigortası ve emeklilik primleri kesintilerinin arttırılmasını amaçlıyor. Bu değişikliklerle belediyelerin gelirlerinde de önemli bir azalma olacak.

Yargıda yapılmak istenen reformla,

son yıllarda, barajların yapılmasında ayyuka çıkan iktidar partisinin yolsuzluklarını yargıdan kaçırmayı amaçlıyorlar. PSD, yolsuzlukla mücadelede karar verme yetkisini elinde toplayarak tek otorite olmak istiyor.

Pek çok kentte yapılan yolsuzluk protestolarından öne çıkan Bükreş'te gerçekleşti. 15 bine yakın kişinin katıldığı mitingde, "adalet" talebi yükseltildi.

Ulusal Sendikalar Bloğu (BNS) ve Romanya Sendikalar Konfederasyonu "Cartel Alfa", bu protesto gösterilerinde ilk kez yer aldılar. Ayrıca, önümüzdeki günlerde ülke çapında sokak protestoları için çağrı yaptılar.

YUNANİSTAN'DA GENEL GREV ÇAĞIRISI

Sol söylemlerle işçi ve emekçilerin oylarını alarak Yunanistan'da iktidara gelen Syriza hükümeti sosyal yıkım saldırılarına ve özelleştirmelere devam ediyor. Her geçen gün işçi ve emekçiler

rin ayağındaki zinciri kalınlaştıran Syriza hükümetinin özelleştirme saldırılarını hızlandırdığı ve Avrupalı emperyalistlerin kredi karşılığında dayatacağı yeni kemer sıkma politikalarını hayata geçirmeye hazırlandığı son dönemde, kamu ve özel sektörlerde örgütlü olan sendikalar bu saldırılar karşısında 14 Aralık'ta genel greve gidiyor.

ÖZELLEŞTİRME SALDIRISI DA SÜRÜYOR

Yunanistan Elektrik Kurumuna (DEI) ait linyit yakıtlı termik santrallerinin satışına ilişkin adımlar da hızlandırıldı. Yunanistan Enerji Bakanı Yorgos Stathakis, termik santrallerinin ilk etapta yüzde 40'ının özelleştirilmesini ön gören satış için 1 Aralık günü kreditorlerle anlaşmayı beklediklerini açıkladı. Stathakis, satış için son tarihin ise Haziran 2018 olduğunu belirtti.

28 Kasım'da yapılan bu açıklamanın ardından Enerji Bakanlığı önünde toplanan DEI çalışanları yaptıkları eylemle özelleştirme saldırısını ve 'kemer sıkma' saldırılarına tepki gösterdi.

ABD'den "askeri destek" açıklamaları

Amerikan emperyalizmi temsilcileri "Kürt müttefiklerine" sundukları askeri desteğe ilişkin açıklamalarda bulundu. "İŞİD'e karşı mücadele" demagojisinin yapıldığı açıklamalarda, QSD'ye verilen "askeri destek" konusunun gözden geçirildiği ve "NATO müttefiki Türkiye'yi korumaya bağlılık" vurguları yapıldı.

Pentagon sözcüsü Albay Rob Manning "NATO müttefiki Türkiye'yi korumaya bağlılıklarını" dile getirdiği açıklamasında, "Kürt müttefiklerimize verdiğimiz askeri destek konusunda yapılması gereken düzenlemeleri etraflıca inceliyoruz" diye konuştu.

Manning'in yanı sıra Pentagon'dan Eric Pahon "Kürt unsurları dahil QSD'ye (PKK/PYD) sınırlı, göreve özel ve askeri hedefleri yerine getirmek üzere silah verdiğimiz konusunda Türkiye'ye her zaman açık olduk" dediği açıklamasında, "Kürt ortakları"na verdiği askeri desteğe ilişkin düzenlemeleri değerlendirdiklerini belirtti.

Beyaz Saray Sözcüsü Sarah Sanders da benzer yönde yaptığı açıklamada, "Belli bazı gruplara askeri destek verme-

yi durdurma noktasındayız. Ancak bu, bu gruplara tüm askeri desteği keseceğimiz anlamına gelmiyor" ifadelerini kullandı.

Öte yandan ABD öncülüğündeki emperyalist koalisyonun görüşleri İsrail basınına yansıdı. Koalisyon tarafından verilen demeçte, "QSD ile taktiksel ilişkimiz Suriye'de İŞİD'i yenilgiye uğratmaya odaklı. Dikkatlerimiz, kısa süre önce İŞİD'in kendinden menkul başkenti

Rakka'yı özgürleştiren bu savaşa yönelmiş durumda. QSD; Araplar, Kürtler, Asuriler, Türkmenler, Ermeniler ve İŞİD'e karşı kahramanca savaşmış diğer etnik gruplardan oluşan çok etnikli ve çok dilli bir ittifaktır. Koalisyon, İŞİD'i yenilgiye uğratmak için süregelen çabalarında QSD'ye teçhizat desteği, eğitim, danışmanlık ve yardım vermeye devam ediyor" ifadeleri yer aldı.

ABD'den Türkiye'ye İran ve Rusya "uyarısı"

ABD Dışişleri Bakanı Rex Tillerson 28 Kasım'da Wilson Center'daki konuşmasında Rusya'ya karşı "batı ittifakını güçlendirme" konusu üzerinde durdu. Tillerson Türkiye'ye de ABD ve NATO ile işbirliğine öncelik verme çağrısı yaparak İran ve Rusya'yla kurduğu ilişkilere dair "uyardı."

Avrupa'ya gelecek hafta yapacağı ziyaret öncesinde ABD dışişleri bakanı, Wilson Center'da "ABD ve Avrupa: Batı ittifaklarını güçlendirmek" başlıklı konuş-

ma yaptı.

ABD'nin, Rusya'ya karşı Avrupa'nın güvenliğine "tam bağlı" olduğunu söyleyen Amerikan emperyalizmi sözcüsü Rusya'yı hedef alan ifadeler kullandı. Avrupa'daki müttefiklerinin bir zarar görmesi durumunda ABD'nin gereken yanıtı vereceğini öne süren Tillerson "Avrupa'yla güvenlik ilişkilerimiz demir gibi sağlam" dedi.

NATO'daki müttefiklik ilişkisinin de altını çizen Tillerson, üyelerin yükümlü-

lüklerini yerine getirmesinin önemine dikkat çekti. Türkiye'nin İran ve Rusya ile kurduğu ilişkilere değinen Amerikan emperyalizmi sözcüsü, şöyle konuştu: "NATO müttefiki olarak Türkiye'den, NATO müttefiklerinin ortak savunmasına öncelik vermesini istiyoruz. İran ve Rusya, Türk halkına, Batı ülkeleri camiasına üye olmanın sağladığı ekonomik ve siyasi faydaları sunamaz."

Emperyalistler savaş hazırlıklarına yoğunlaşıyor

Emperyalist kapitalizmin hegemonya krizi keskinleşirken emperyalistlerin birbirlerine karşı rekabeti her alanda sertleşiyor. Bu alanların başında da askeri hazırlıklar, savaş ve saldırganlığa yönelik yatırımlar geliyor.

Bu savaş hazırlıkları son olarak Rusya Devlet Başkanı Putin'in açıklamalarında bir kez daha ortaya serildi. 22 Kasım'daki konuşmasında, Rusya'nın askeri teknoloji alanında "Batı'yı yakalayıp geçmesi gerektiği" vurgusu yapan Putin 23 Kasım'da da büyük şirketlerin askeri üretime her an hazır olması gerektiğini dile getirdi.

22 Kasım'daki açıklamasındaki "Kazanmak istiyorsak onlardan daha iyi olmalıyız" ifadeleriyle batılı emperyalistlerle aralarında keskinleşen rekabeti gözler önüne seren Putin, 23 Kasım'da da şunları söyledi: "Ekonomimizin, askeri üretimi ve hizmetleri gerektiği anda artırma becerisi, askeri güvenliğinin en önemli unsurlarından birisidir. Bu amaçla, sahibi kim olursa olsun bütün stratejik ve büyük şirketler hazır olmalı."

"Suriye Ulusal Diyalog Kongresi Şubat'ta yapılacak"

Astana sürecinin garantör ülkeleri Rusya, İran ve Türkiye arasında son olarak Soçi'de yapılan zirvede açıklanan Suriye Ulusal Diyalog Kongresi'nin 2018 Şubat ayında yapılacağı öne sürüldü.

Sputnik'e konuşan bir diplomatik kaynak, "Şu anda kongre için hazırlık yapılıyor. Kongre, Ocak'tan önce toplanmayacak. Muhtemelen Şubat'ta toplanacak" dedi.

Soçi'de yapılan zirvede, kongrenin kısa süre içinde Soçi'de toplanmasının planlandığı ifade edilmişti.

Rusya'nın, Suriye'deki tüm tarafları katılmaya çağırıldığı kongreye "Suriye muhalefeti" adı altındaki dinci çeteler katılmayacaklarını açıklamıştı.

3 Aralık Dünya Engelliler Günü...

Kapitalizmde engel ölüm demektir, engeller sosyalizmle aşılacak

3 Aralık Dünya Engelliler Günü'nde sermaye devleti yine aynı teranelerle karşımıza çıkmaya başladı. Engellilerin yaşadığı sorunları insanların engellileri "hakir" görme olumsuzluğuna indirgeyen, dolayısıyla insan ilişkileri üzerinden açıklayan sermaye devleti, engellilerin sorunlarıyla ilgileniyormuş izlenimi vermeye çalışıyor.

Bugün engellilerin karşı karşıya kaldığı bir dizi sorun bulunmaktadır. Bunların başında hiç şüphesiz toplumdaki dışlanma gelmekte, engelliler gününde ise genel olarak toplumsal dışlanma ile "mücadele" yöntemleri gündemi meşgul etmektedir. Engellilere sağlanan ücretsiz toplu ulaşım, ücretsiz müze vb. ziyaret hakkı, fatura indirimleri, kömür yardımı, istihdamda engelli kontenjanı uygulaması gibi kimi ayrıcalıklar öne çıkarılmakta ve bunlar üzerinden devletin ne denli engelli "dostu" olduğu, bu ayrıcalıklarla birlikte engellilerin toplumsal hayata katılımlarının arttığı propagandası yapılmaktadır.

ENGELLİ HAKLARI PAMUK İPLİĞİNE BAĞLI

Elbette ki, sayılan ve örneklerin çoğaltılabileceği haklar, (biz buna kimi ayrıcalıklar da diyebiliriz), her biri kendi içinde eksik olsa da, engellilerin toplumsal hayata katılımında kolaylıklar sağlamaktadır. Ancak kendi içinde eksik olan bu haklar ayrıca sıkı ön şartlara ve zorlaştırıcı kimi bürokratik işlemlere bağlanmış bulunmaktadır. Örneğin, %40 ve üzeri oranında engelli bireylerin alabildiği engelli maaşları, engellinin kendi gelir durumu üzerinden değil, içerisinde yaşadığı hanelerin toplam geliri üzerinden hesaplanmaktadır. Ve bu hesaba göre 2017 yılında hane geliri kişi başına 423,57 TL üzerinde olanlar bu yardımdan yararlanamamaktadır. Söz konusu yardım ise üç ayda bir verilen maaştır ve yaklaşık aylık 400 TL gibi bir rakama tekabül etmektedir. AKP iktidarının gururlandığı bu yardımla hayatta kalmak mümkün değildir. Bir başka sorun ise, malulen emekli olma hakları bulunan engellilerin emeklilik başvurularında mevcut engelli raporlarının kabul edilmeyerek yeni oran belirlemesi ve bu belirleme sürecinde Maliye Bakanlığınca engelli oranlarının budanmasıdır. Bu budanma ile engellilik oranları %40'ın altına düşürülmekte ve sadece emeklilik hakkı değil, engellinin kullanabildiği diğer tüm haklar da ortadan kaldırılmak-

tadır. Bunun yakıcı bir örneği geçtiğimiz günlerde Mersin'de yaşandı. Mersin'de Serkan Aslı isimli iki çocuk babası engelli işçinin emeklilik başvurusu sırasında engelli oranı %45'ten %36'ya düşürüldü. Aslı, engelli kontenjanından yararlanarak çalıştığı işinden, ardından ise kirasını ödeyemediği için evinden atılarak adeta ölüme terk edildi.

Burada şu bilgiyi de geçmek gerekmektedir; 1998 yılından bu yana geçerli olan "Özürlü Ölçütleri"ni, AKP, ilki 2006 yılında olmak üzere üç defa değiştirmiş, engellilik oranları düşürülmüş ve binlerce engelli bir günde yapılan değişikliklerle devlet nezdinde engelli olmaktan çıkarılmıştır ve yeni rapor alımları zorlaştırılmıştır. Sermaye devletinin engellilerin sayısını düşürerek yaptığı komik rakamlı yardımları dahi bu şekilde kestiği görülmektedir.

Biraz birikimi olan engelliler ise yine aynı sebeple araçların eline düşürüldü. Rapor almak için gereken bürokratik zorlukları engelli adına para karşılığında yapan araçlar 3 bin, 5 bin TL gibi ücretler karşılığında engellilere %40 engelli raporu almaktadırlar. Burada işin içine yolsuzluk ve rüşvet de girmekte, engellilerin hakları yolsuzluklara kurban edilmektedir.

Kadın engelliler ise bu zorlukları çok daha ağır yaşamaktadır. Bir engelli kadının tek başına yaşıyor oluşu, kaymakamlıklara bağlı sosyal yardım birimlerince sorgulanmakta, kadının ailesi ya da kocası ile yaşaması istenmektedir. Onca övülen sosyal haklar bu denli güdük ve talidir, aynı zamanda sermaye devletinin

gerici ideolojik bakışı ve kâr histerisinin gölgesi altındadır.

ENGELLİ "HAKLARI" BİR LÜTUF DEĞİL, MÜCADELELERİN KAZANIMLARIDIR

Engellilerin bugün her vesileyle budanmaya çalışılan hakları kapitalist sistemin engellilere bahsettiği bir lütf değil. Bugün bir lütf gibi gösterilen haklar, büyük oranda Sovyetler Birliği'nin varlığı ve basıncı ile kapitalist devletler tarafından kabul edilip uygulanmıştır. Sovyetler Birliği'nde insana verilen değer ve sosyal hakların muazzam etkisi kapitalist emperyalist sistemi sosyal devlet anlayışına zorlamış, işçi ve emekçiler, mazlum halklar sosyal devlet anlayışı ile "komünizm hayaletinin" etkisinden kurtarılmaya çalışılmıştır. Özellikle İkinci Emperyalist Paylaşım Savaşı'nda yaşanan vahşetin ardından imaj tazelemeye çalışan kapitalist devletler insan haklarına yönelik kimi sözleşmeler imzalama yoluna gitmiştir. Örneğin 1940'lı yıllarda gündeme gelen Birleşmiş Milletler Engelli Hakları Sözleşmesi'nin imzalanmasında, Nazi faşizminin gaz odalarına ilk önce engellileri yollamasının payı vardır.

'60'lı yıllarda artan toplumsal hareketlilik içerisinde engellilerin kendi taleplerini yükseltmiş olmaları bugün var olan sözleşme ve ilkeler dizisinin imzalanmasında belirleyici bir yerde durmaktadır.

SERMAYE DEVLETİNİN "MÜCADELESİ", GÜNEŞİ BALÇIKLA SIVAMAK

Sermaye devleti her 3 Aralık'ta, "engellilerin yaşadığı toplumsal dışlanmaya

karşı mücadele" başlığı adı altında yürüttüğü propaganda faaliyeti ile kapitalist sistemin temel yapısal sorunlarını gizlemeye çalışmaktadır. Sermaye devletinin engellilerin toplumsal hayattan soyutlanması sorununa bulduğu "çözümler" ise kamu görevlilerine eğitimler vermek, farkındalık yaratma söylemleri, sosyal sorumluluk projelerinin pazarlanması ve yolların engellilere yönelik düzenlenmesi gibi her sene dillendirilen teknik sorunlara ilişkin olmaktadır.

Gizlenmek istenen ise toplumsal dışlanmanın kaynağının bu sistemin kendisinden beslendiği olgusudur. Zira kapitalist sistemin sömürü ve kâr odaklı ekonomik, siyasi, sosyal ilişki ağında engellilere biçilen rol, ölüm olmaktadır.

Faşizm dönemlerinde engellileri doğrudan öldürme yoluna giden kapitalistler, burjuva demokrasisini iyi-kötü işlettiği dönemlerde ise dolaylı olarak ölümüne terk etmektedir. Engellilere açlık ve yokluk reva görülmektedir. Sovyetlerin çöküşü ile hız kazanan neo-liberal dönüşümler eşliğinde omuzlarındaki "sosyal devlet" yükünü atan kapitalist sistem, o güne kadar engellilere sağlamak zorunda kaldığı sosyal yardımları da hızla budama yoluna gitmiştir. Engellilerin bakımını aileye yıkmış, ailede ise özelde kadının omuzlarına bırakmıştır. Kapitalist sistemin ekonomik ilişkilerinin doğrudan sonucu olarak şekillenen bu durum ise toplumsal dışlanmayı üretmektedir. Zira engelli bir fert bu düzende gelir kaybı ve ek masraf demektir. Ekonomik şartların ağırlığında engelliler ailelerinin üzerinde bir yüke dönüşebilmektedir. Kendisini

bir yük olarak gören engellilerin intihar vakalarında yaşanan artış ise engellilerin toplumdan dışlanmasının gerisinde sadece eğitimsizlik ve teknik sorunların olmadığını göstermektedir.

Engellilerin toplumsal hayata katılmasını kolaylaştıracak olan teknik düzenlemeler ise kapitalist sistemin külfet listelerinde baş sırayı çekmektedir. Marx'ın dediği gibi, gölgesini satamadığı ağacı kesen bu sistem için engellilerin hayatını kolaylaştıracak projelere yatırım yapmak akıl işi değildir. Bu sebeple, aşılması çok kolay olan kimi engeller, kapitalist sistem içerisinde gittikçe büyümektedir.

KAPİTALİZM ENGELLİ EMEĞİNİ SÖMÜRMEKTE BİR BEİS GÖRMÜYOR

Engelli kontenjanını öne çıkararak engellilerin istihdam edilmesi ile övünen siyasal iktidar, engellilerin hangi şartlar altında çalıştığını ifade etmemektedir. Engelli kontenjanı ile özel sektörde çalıştırılan her engelli işçi için patronun ödeyeceği sigorta primlerinin %50'si devlet hazinesinden karşılanmaktadır. Ayrıca engelli işçinin vergi indirimi de çeşitli hesaplarla patronun cebine kalmaktadır. Vergi indirimi ile daha fazla maaş alması gereken engelli işçinin maaşı ali cengiz oyunları ile asgari ücretin altına dahi düşebilmektedir. Dahası, engelli işçiden diğer işçilerden beklediği performansı beklemektedir. Engelli işçilerin "düşük performans" sebebiyle işten atılmasının doğuracağı yasal zorlukların basıncı engelli işçiye yapılan mobbingin şiddetini arttırmaktadır.

Yine grevlerde engelli işçiler iş tehdidi ile grev kırıcılığı zorlanmaktadır. Engelli işçiye verilen iş de "lütuf" olarak gösterilmekte hak talepleri çoğunlukla engelli durumları öne sürülerek hasır altı edilmektedir. Aşağılanmanın bir biçimi olan bu durum engelli işçinin mücadele saflarına katılmasının önüne geçmek için sıkça kullanılmaktadır. 2011 yılında dönemin sağlık bakanının bir hastaneye yaptığı ziyarette asgari ücretten şikayetçi olan görme engelli bir işçiye "daha ne istiyorsun, sana iş vermişiz ya" sözleri, devletin engellilere yaklaşımını kısaca özetlemektedir.

ENGELLER SOSYALİZMLE AŞILACAK

Bugün karşımıza çıkan toplumsal sorunlar karşısında sermaye devletinin attığı her adım, gerçekleri karartmaya, işçi ve emekçilerin bilincini bulandırmaya yöneliktir. Ancak "gerçekler inatçıdır."

100. yılını kutladığımız Sosyalist Ekim Devrimi göstermiştir ki; toplumun birer parçası olan çocukların, engellilerin, yaşlıların bakımı ve tüm ekonomik-sosyal ihtiyaçları yine toplum tarafından karşılanmalıdır. Bu ise ancak sosyalist bir düzenle mümkün olabilir. Ancak sosyalist bir düzen engelliler için gerçekten tüm engelleri ortadan kaldırabilir.

Star-Socar işçilerin kanı üzerinden büyüyor

Geçtiğimiz günlerde Socar Başkanı Rövnag Abdullayev, Türkiye'de gerçekleştirmekte oldukları yatırımlarla gurur duyduklarını belirterek şunları söyledi: "PETKİM'in özelleştirilmesiyle başlayan süreçte, bugüne kadar geçen süreçte geliştirdiğimiz ve uygulamaya koyduğumuz projelerimiz ile iki devlet bir millet ülküsünü hayata geçirme noktasında büyük adımlar atıyoruz. Petkim Yarımadası'nda Türkiye'nin ilk Kimya Endüstri Parkı olan Value-Site projemiz çerçevesinde yürüttüğümüz 10 milyar dolar yatırım portföyü ve TANAP projesiyle birlikte ulaştığımız 20 milyar dolar tutarındaki yatırımlarla Türkiye'nin en büyük doğrudan yatırımcısı olmaktan büyük mutluluk duyuyoruz. Türkiye'nin geleceğine ve kardeşliğimize olan inancımızın en güzel örneklerini somut olarak hayata geçiriyoruz." Abdullayev, rafineri projesi 2018 yılında üretime geçtiğinde, Türkiye'nin ikinci büyük sanayi şirketi konumunda olacaklarını vurgularken, aynı tarihte Socar Türkiye olarak üç büyük holding arasında yer alacaklarını da ekledi.

Star Rafineri inşaatında 100'ü geçkin taşeron şirket var. Bunların 4 tanesi ana yüklenici taşeron; İlk İnşaat, Tekfen, Gemont, Gemsan. Kendisi taşeron olan bu şirketler de aralarında yüzlerce taşerona bölünmüş durumda. Bu taşeron firmaların hepsinde kural dışı çalışma kural haline getirilmiş. Şöyle ki; ilk inşaat'ın 12 taşeron şirketi var, her birinin maaş günlerinde, ödeme biçimlerinde ve ücretlerde farklılıkları var. İşçilere temiz kağıdı uygulaması dayatılıyor. Örneğin ben ilk inşaat'ta çalışıyorum, çalıştığım

taşeron şirketten daha iyi koşullara sahip olan Tekfen'e geçmek istedim, bunun için ayrılacağım İlk İnşaat'tan temiz kağıdı almam gerekiyor. Aksi halde 6 ay boyunca STAR rafineri içerisinde hiçbir taşeronda çalışmıyorum. Temiz kağıdı uygulaması özünde şöyle bir durum: Yüzlerce taşeron şirket var. Aynı anda bu şirketler birbirlerine rakip şirketler. Bu nedenle işçileri tutabilmek için insani koşulları, ücretleri düzeltip daha iyi konuma çekmek zorunda kalacaklarını önceden öngörüp böyle bir uygulama geliştirmişler. Hal böyle olunca tüm taşeronlarda şartlar ve ücretler aynı seviyeye çekilmiş, sömürü ortaklaştırılmış oldu.

Farklı taşeronlarda çalışan binlerce işçinin ortak sorunlarından bir diğeri ise yemek sorunu. Yemek konusunda Hindistan, Pakistan, Malezya gibi ülkelerden ucuz iş gücü oluşturmak için getirilen işçilerin inançsal ya da kültürler değerlerine saygı gösterilmedi. Uzun süreler aç bırakılıp, önlerine ne konulursa yemek zorunda bırakıldılar. Bizim durumumuz da çok farklı değil. Yaklaşık 10 bin gurbetçi işçiye her gün kalitesiz ve sağlıksız yemekler veriliyor. Akyıldız yemek şirketi, iktidara yakın isimlerin sadece Star Rafineri için kurdukları bir yemek şirketi. İki ortağı var, birisi eski Gümüşhane milletvekili diğeri ise Fethullah Gülen'in organize ettiği Türkçe Olimpiyatları'nın yemek tedarikçisi. Yemek konusu Socar, TSGI ve AKP'nin arasında muazzam bir rantın döndüğü bir alan. Burada bizim payımıza düşen tarihi geçmiş kahvaltılıklar, kalitesiz, sağlıksız yemekler oluyor.

Yüzlerce işçinin çalıştığı bir üniteye sadece bir portatif tuvalet oluyor. Hâl

böyle olunca tuvaletin önünde metrelerce kuyruk oluşuyor. Temizliğinden bahsetmiyorum bile, bir hastalığa yakalanmamak işten bile değil. Star Rafineri inşaatında çalışan işçilerin büyük çoğunluğu gurbetçi. Yaklaşık 8 bin işçinin kaldığı Çayağzı kampında küçücük koşullarda 6 kişi kalıyor. İnsanı ihtiyaçlara ulaşmak çok büyük bir sorun. Örneğin duş, tuvalet gibi yerler odaların dışında, ortak tek bir alanda bulunuyor. Önlerinde kuyruk oluşuyor ve temizlik hak getire. Kampın kendisi tam manasıyla ranta çevrilmiş durumda. Ortak dinlenme alanlarında her şey ücretli. Son durağı ve ilk durağı Çayağzı olan bir dolmuş hattı kurulmuş. İlk başlarda 2 lira olan ücret 2.5 TL'ye çıkarılmış. Kaldı ki Socar'ın kendisine ait devasa bir otobüs filosu var. Bu otobüsler sadece çalışma sahası ve kamp arasında çalışıyor. İsteseler ücretsiz kamp ve çarşı arasına servis koyabilirler. Fakat ulaşım konusunda işçiler üzerinden muazzam bir rant kapısı oluşturulmuş. Dolmuşların yeterli hizmet vermemesinden kaynaklı iki, üç yüz kişilik kuyruklar oluşuyor.

Bunlar Çayağzı kampında yaşananlar. Bir de çevredeki otel, pansiyon, kiralık evlerde kalanlar var. Orada durum daha kötü. Yemek ve temizlik sorunu çok daha ciddi boyutlarda. Kalabalıktan kaynaklı yeterli sıcak su bulunamıyor. Banyo gibi ihtiyaçları iki üç günlük sıralar halinde giderebiliyorlar. Hintli işçilerin durumu daha vahim, çok ciddi problemleri var. Menemen'de bir sanayi sitesinde bir fabrika kiralayıp, birçoğunu oraya sıkıştırmış durumdalar. Haftanın bir günü su alabiliyorlar, elektrik kısmen var, yemekler ise ipler acısı. Bundan kaynaklı birçok kez grev yapıldı, hatta en son üç gün üretim durmuştu.

Proje büyük olunca sömürü de o denli büyük oluyor. Bir süredir çalıştığım ve Türkiye, Azerbaycan sermaye kardeşliğinin simgesi hâline dönüşen Star Rafineri inşaatında edindiğim tecrübe ve deneyimleri sizlerle paylaşmak istedim. Star Rafineri tekeldi burjuvazinin en üst halkalarının yan yana geldiği bir proje. Kapitalist düzenin kullandığı sömürü yöntemlerinin tümünün hayata geçirildiği, yeni sömürü yöntemlerinin geliştirildiği, burjuva hukukun dahi yasaklamış olduğu birçok insanlık dışı uygulamanın sermaye devleti tarafından desteklendiği ve güçlendirildiği bir alan. Yaklaşık 18 bin işçinin çalıştığı, taşeron sisteminin ete kemiğe bürünmüş halidir Star Rafineri.

STAR RAFİNERİ'DEN BİR İŞÇİ

Asgari ücret tespit görüşmeleri başlıyor...

“İnsanca yaşamaya yeten, vergiden muaf asgari ücret” mücadelesini yükseltelim!

